

မြသန်းတင်

စစ်နှင့် ငြိမ်းချမ်းရေး (၁)

WAR AND PEACE
LEO TOLSTOY

စာရေးသူမှ စာဖတ်သူသို့

"စစ်နှင့်ငြိမ်းချမ်းရေး" ဝတ္ထုကြီးကို မြန်မာပြန်ခဲ့ရာတွင် ရှစ်နှစ်နှင့် လေးလမျှ ကြာခဲ့ပါသည်။ ။ ပထမအကြိမ် ပုံနှိပ်ခြင်းကို ၁၂ တွဲခွဲ၍ "ပုဂံ စာအုပ်တိုက်"မှ ပုံနှိပ်ခဲ့ပါသည်။ ။ ၁၉၆၅ ခု ဇူလိုင်လမှ စတင် ပုံနှိပ်ခဲ့ရာ ၁၉၇၂ ခု အောက်တိုဘာလတွင် ပြီးဆုံးခဲ့ပါသည်။ ။ ယခု ဒုတိယအကြိမ် ၂ တွဲတည်းဖြင့် အပြီးထုတ်ရာ၌ ထပ်မံ တည်းဖြတ်ထားပါသည်။ ။

"စစ်နှင့်ငြိမ်းချမ်းရေး"ကို ပြန်ဆိုရာတွင် အဘက်ဘက်မှ ကူညီခဲ့ကြသော မိတ်ဆွေများကို လည်းကောင်း၊ ပထမအကြိမ် ၁၂ တွဲဖြင့် ထုတ်ဝေခဲ့သည့် "ပုဂံစာအုပ်တိုက်"ကိုလည်းကောင်း၊ ဒုတိယအကြိမ် ထုတ်ဝေရာတွင် အကြံဉာဏ်ပေးကြသော စာဖတ်ပရိသတ်များ နှင့် မိတ်ဆွေများကို လည်းကောင်း၊ ၂ တွဲဖြင့် အပြီးထုတ်ဝေသော "သင့်စာပေ"တိုက်ရှင်နှင့် ရဲဘော်အလုပ်သမားများကို လည်းကောင်း ကျေးဇူးတင်ရှိကြောင်း ဖော်ပြလိုပါသည်။ ။

စက္ကူအခက်အခဲကြောင့် "အမှာ"များကို ဖြုတ်ပစ်ခဲ့ပါသည်။ ။ သို့ရာတွင် မှတ်စုများ နှင့် စာရေးဆရာ၏ တင်ပြချက်ကိုမူ ပြန်လည်ထည့်သွင်းထားပါသည်။ ။

၁၃၃၆ ခု၊ ကဆုန်လဆန်း ၅ ရက်။
၁၉၇၄ ခု၊ ဧပြီလ ၂၅ ရက်။

မြို့သန်းတင့်
(၁၉၇၄ ခု၊ ဩဂုတ်လ ဒုတိယအကြိမ်ထုတ်ဝေသော
စစ်နှင့်ငြိမ်းချမ်းရေးစာအုပ်မှ အမှတ် ၈)

"စစ်နှင့်ငြိမ်းချမ်းရေး"နှင့်ပတ်သက်၍

စာရေးဆရာ၏ တင်ပြချက်

(၁၈၆၈-ခု "ရုရှားမော်ကွန်း" မဂ္ဂဇင်းတွင် ရေးသားခဲ့သည်)

ကျွန်ုပ်သည် စစ်နှင့်ငြိမ်းချမ်းရေးကို ကျန်းမာသန်စွမ်းတုန်း၊ အရွယ်
ကောင်းတုန်း အချိန်၌ ငါးနှစ်ကြာမျှ အပတ်တကုတ် ဆက်တိုက်ရေး
သားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ။ ယခု ဤစာအုပ်ကြီးကို ပုံနှိပ် ထုတ်ဝေမည် ပြု
သောအခါ စာဖတ်သူတို့ ၏ စိတ်တွင် မရှင်းမလင်း ဖြစ်ဖွယ်ရှိသည့်အချက်
များ ရှင်းလင်းသွားစေရန် ဤစာအုပ်ကြီးနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်၏
ထင်မြင်ချက်ကို ဦးစွာဖော်ပြလိုသည်။ ။ အထူးသဖြင့် ကျွန်ုပ် ရေးသား
ဖော်ပြရန် ရည်ရွယ်ခြင်းလည်း မရှိ၊
ကျွန်ုပ်ရေးသားဖော်ပြခြင်းငှာလည်း မစွမ်းသော အချက်အလက်များ ၊
အဘော်များကို စာဖတ်သူတို့ တွေ့ရှိသွားကာ အဓိပ္ပာယ်အယူအဆ လွဲ
မှားကြမည်ကို ကျွန်ုပ်စိုးရိမ်သည်။ ။ ထို့ကြောင့် ဤစာအုပ်ကြီးထဲတွင်
နေရာမဆုံတော့၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ သော အချက်အလက်များကို ဤနေရာမှ
တင်ပြလိုပေသည်။ ။ ကျွန်ုပ်စိတ်ရှိသလောက် ဤစာအုပ် ကြီးထဲတွင်
ရေးသားဖော်ပြရန်မှာ လည်း ကျွန်ုပ်၏ အချိန်ကလည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်
၏ စွမ်းအားက လည်းကောင်း ခွင့်မပြုတော့ချေ။ ။ ယခု မဂ္ဂဇင်းတာဝန်ခံ
များက စိတ်ဝင်စားသူများ အတွက် ဤစာအုပ် ကြီးနှင့် ပတ်သက်၍ စာ
ရေးဆရာ၏ ထင်မြင်ချက်ကို အနည်းအကျဉ်းမျှဖြစ်စေ ရေးသားဖော်ပြ

ရန် ရက်ရောစွာ ခွင့်ပြုကြသည့်အတွက် တင်ပြလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

(၁) စစ်နှင့်ငြိမ်းချမ်းရေးဆိုသည် မှာ ဘာလဲ

စစ်နှင့် ငြိမ်းချမ်းရေးသည် ဝတ္ထုရှည်ကြီးတစ်ပုဒ်မဟုတ်။ မော်ကွန်းတင်လင်္ကာရှည်ကြီး တစ်ပုဒ်လည်း မဟုတ်သေး။ ရာဇဝင်မှတ်တမ်းကြီးတစ်စောင်ဟူ၍ ပြောရန်ကား ပို၍ ပင် ဝေးသေး သည် ။ စစ်နှင့် ငြိမ်းချမ်းရေးသည် ယခု ရှိရင်းစွဲပုံစံကဲ့သို့ စာရေးဆရာက သူရေးလိုသည့်ပုံစံ၊ သူရေး တတ်သည့်ပုံစံအတိုင်း ရေးသားထားသော အကြောင်းအရာတစ်ခုမျှသာဖြစ်သည်။ ။ အနုပညာမြောက် အဖွဲ့အနွဲ့တစ်ခု၌ သမားရိုးကျ စည်းကမ်းများ ရှိလျက် ဤသို့ဆိုလိုက်ခြင်းကြောင့် အဆန်းထွင်သည် ဟု ထင်စရာရှိပါသည်။ ။ သို့ရာတွင် တမင်အဆန်းထွင်ခြင်းမဟုတ်။ ကျွန်ုပ်၏ ရှေ့တွင် ဤသို့ပင် သမားရိုးကျစည်းကမ်း၊ သမားရိုးကျပုံစံနှင့် လမ်းခွဲခွဲပြီးသော ဂန္ထဝင်မြောက်စာပေများ ရှိခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါ သည်။ ။ ဤသို့ ဥရောပစာပေပုံစံများ နှင့် လမ်းခွဲခွဲသော စာပေများ သည် ပွတ်ရှက်၏ ခေတ်မှ စ၍ ရုရှားဂန္ထဝင်တွင် အများ အပြား ရှိခဲ့ပါသည်။ ။ သို့ရာတွင် ဥရောပစာပေပုံစံများ နှင့် ကွဲလွဲခြင်းမျှသာ ဖြစ်၍ ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီးဆန့်ကျင်သည် ဟူ၍ ကား မရှိခဲ့သေးပါ။ ရုရှားဂန္ထဝင် နောက်ပိုင်းခေတ်၌ ဂိုဂိုး၏ သေနသောဝိညာဉ်များမှ အစ၊ ဒေါ့စတိုယက်စကီ၏ သေသူ့ဂေဟာအဆုံးရှိသော ရသ မြောက် ဂန္ထဝင်စာပေများ အနက် ဝတ္ထုရှည်၊ ကဗျာလင်္ကာ၊ သို့မဟုတ် ဝတ္ထုဟူသော သမားရိုးကျအဖွဲ့ အနွဲ့များ နှင့် လုံးဝ "ကွက်တိ" ဝင်နေသည့် စာပေဟူ၍ ကား တစ်ခုမျှ မရှိသေးချေ။

(၂) စစ်နှင့်ငြိမ်းချမ်းရေး နောက်ခံပြုသောခေတ်၏ သရုပ်လက္ခ

စစ်နှင့် ငြိမ်းချမ်းရေးပထမပိုင်းကို ထုတ်ဝေပြီးနောက် စစ်နှင့် ငြိမ်းချမ်းရေးတွင် ထိုခေတ်၏ သရုပ်လက္ခဏာများကို ပီပီပြင်ပြင် ရေးသားဖော်ပြထားခြင်း မရှိဟု စာဖတ်ပရိသတ်အချို့က ပြောဆို ကြသည် ။ ၎င်းတို့ ၏ ပြစ်တင်ဝေဖန်ချက်ကိုမူ အောက်ပါအတိုင်း ပြန်ကြားလိုသည် ။ ၎င်းတို့ ပြောဆို ကြသည့် "ခေတ်၏ သရုပ်လက္ခဏာ"ဆိုသည် မှာ မြေကျွန်စနစ်၏ ကြောက်စရာကောင်းပုံ၊ မိန်းမ များကို နိုင်ထက်ကလူ ခြယ်လှယ်ကြပုံ၊ ဖခင်များက အရွယ်ရောက်သည့် သားများကို ရာဇဝတ်ကောင်သဖွယ် ရိုက်နှက်ဆုံးမကြပုံ၊ မြေရှင်များက မြေကျွန်များအား ညှဉ်းဆဲသတ်ဖြတ်ကြပုံများကို ဆိုလိုဟန်တူသည် ။ မှန်သည် ။ ဤအခြင်းအရာများကိုကား ကျွန်ုပ်၏ စာအုပ်တွင် တွေ့မြင်ရမည် မဟုတ်။ ယင်းတို့ မှာ စာဖတ်သူတို့ က " ခေတ်၏ သရုပ်လက္ခဏာ"ဟု ထင်နေကြသော အရာများ သာ ဖြစ်သည် ။ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်၌ မူ ထိုအခြင်းအရာများသည် ခေတ်၏ သရုပ်လက္ခဏာများ ဖြစ်သည် ဟု မထင်မိချေ။ ထို့ကြောင့် ထိုအခြင်းအရာများကို အကျယ်ဝိတ္တာရချဲ့၍ မရေးခြင်းဖြစ်သည် ။ ထိုခေတ် က မှတ်တမ်းများ ၊ စာများ ၊ ထုံးတမ်းစဉ်လာများကို ဖတ်ရှုလေ့လာလိုက်သောအခါ၌ ထိုခေတ်က မြေရှင်များက မြေကျွန်များအား ရက်စက်ရိုင်းပြစွာ ပြုမူကြပုံများမှာ ယခင်ယခင် ခေတ်များကထက် သော်လည်းကောင်း၊ ယခုခေတ်ထက်သော်လည်းကောင်း ထူး၍ ဆိုးရွားလှသည် မဟုတ်ပါ။ တစ်ခေတ်နှင့်တစ်ခေတ် ပိန်မသာ လိမ်မသာပင်ဖြစ်သည် ။ ထိုခေတ်က လူများ သည် လည်း ကျွန်ုပ်တို့ ခေတ်လူများကဲ့သို့ ချစ်ကြ၊ မုန်းကြ၊ မနာလိုငြူစူခြင်း ဖြစ်ကြသည် သာ ဖြစ်ပါသည် ။ ကျွန်ုပ်တို့ ကဲ့သို့ အမှန်တရားနှင့် မြင့်မြတ်ခြင်းကို ရှာဖွေကြသည် သာဖြစ်ပါသည် ။ ကျွန်ုပ်တို့ ကဲ့သို့ပင် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ စသည့် တရားများ နောက်

သို့ လိုက်ပါခဲ့ကြသည် သာ ဖြစ်ပါသည်။ ။ ကျွန်ုပ်တို့ ခေတ်ကဲ့သို့ပင် အထက်တန်းလွှာများ အကြား၌ ကိုယ်ချင်းစာတရားနှင့် လူ့ကျင့်ဝတ်များ ရှိကြသည် သာ ဖြစ်ပါသည်။ ။ အချို့နေရာများ ၌ ကား ထိုခေတ်က အထက်တန်းလွှာများ သည် ယခုခေတ် အထက်တန်းလွှာများ ထက်ပင် သိမ်မွေ့ယဉ်ကျေးကြပါသေးသည်။ ။ ထိုခေတ်ကလူများ သည် ဖောက်ပြန်သောသဘောရှိ၍ ကြမ်းကြုတ်ရက်စက်ကြသည် ဟု ထင်ကြလျှင် ယင်းမ ၂၁ ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲ့လှသော ရက်စက်ကြမ်း ကြုတ်မှုမျိုး၊ နှိပ်စက်ကလူပြုခြင်းမျိုး တစ်ခုတလေကို ရွေးချယ်ရေးသားခဲ့ကြသော ဝတ္ထုများ ၊ မှတ်တမ်းများကို ဖတ်ကြရခြင်းကြောင့်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ။ သို့ဖြစ်ရကား တစ်ရာတစ်ခု ဆိုသကဲ့သို့ ရှိခဲ့ လှသော ခြင်းချက်ကိစ္စမျိုးတစ်ခုကိုကြည့်၍ ထိုခေတ်၏ သရုပ်လက္ခဏာသည် လူလူချင်း နှိပ်စက်ကလူပြုခြင်းဖြစ်သည် ဟု ဆုံးဖြတ်၍ မဖြစ်ပါ။ ဤသို့ ဆုံးဖြတ်ခြင်းသည် တောင်ထိပ်မှ ပြုထွက်နေ သော သစ်ပင်ထိပ်ဖျားများကို ကြည့်၍ ဤဒေသကား သစ်ပင်များ သာရှိသော ဒေသပါတကားဟု ဆုံးဖြတ်ခြင်းမျိုးကဲ့သို့ တစ်ဖက်သတ် ကျမည်သာဖြစ်ပါသည်။ ။ (ခေတ်တိုင်း ခေတ်တိုင်း၌ ၎င်း၏ သရုပ်လက္ခဏာဟူ၍ ပြောဆိုနိုင်သော အခြင်းအရာများ ရှိသကဲ့သို့) ထိုခေတ်၌ လည်း ထိုခေတ်၏ သရုပ်လက္ခဏာများကို ပြောဆိုနိုင်သောအရာများ ရှိပါသည်။ ။ ယင်းတို့ မှာ အချို့သော စာဖတ်သူများ မြင်ကြသကဲ့သို့ မြေကျွန်စနစ်၏ ဆိုးရွားရက်စက်ပုံများ မဟုတ်ချေ။ အထက်တန်းလွှာများက အခြား သော လူတန်းစားများ နှင့် ဆက်ဆံခြင်းမရှိဘဲ သီးသန့်ရပ်တည်နေခြင်း၊ ထိုခေတ်၏ ဘာသာရေး အယူအဆ၊ ထိုခေတ်၏ ပညာသင်ကြားရေးစနစ်၊ ထိုခေတ်ကလူများ ၏ ပြင်သစ်စကားကို အထင် တကြီးဖြင့် ပြောဆိုသုံးစွဲမှု စသည် တို့ မှ ပေါ်ပေါက်လာသော အကျိုးတရားများ ၊ ရလဒ်များ သာ ဖြစ်ပေသည်။ ။ ယင်းတို့ ကိုသာလျှင် ထို

ခေတ်၏ သရုပ်လက္ခဏာများ ဟု ခေါ်သင့်သည် ဟု ကျွန်ုပ် ထင်ပါသည် ။ ဤသို့ ထင်သည့်အတိုင်းလည်း ယင်းတို့ ကို ကျွန်ုပ် အတတ်နိုင်ဆုံး ရေးခြယ်ဖော်ပြ ထားပါသည် ။

(၃) စစ်နှင့် ငြိမ်းချမ်းရေးတွင် ပြင်သစ်စကားများကို ပြောဆိုသုံးစွဲခြင်း

စစ်နှင့်ငြိမ်းချမ်းရေးသည် ရုရှားဘာသာဖြင့် ရေးသားထားသော ရုရှားစာအုပ်တစ်အုပ် ဖြစ်ပါလျက် ထိုအထဲမှ ဇာတ်ကောင်များ ဖြစ်သော ရုရှားလူမျိုးများ ၊ ပြင်သစ်လူမျိုးများ စသည် တို့ ကို အဘယ်ကြောင့် ပြင်သစ်စကားတစ်ဝက်၊ ရုရှားစကားတစ်ဝက် ပြောစေသနည်းဟု အချို့က ပြစ်တင် ဝေဖန်ကြပြန်သည် ။ ဤတွင် လည်း ကျွန်ုပ်နှင့် သဘောကွဲပြန်ပါပြီ။ ဤသို့ပြစ်တင်ဝေဖန်ခြင်းသည် ပုံတူရေးထားသော ရုပ်ပုံကားတစ်ချပ်တစ်ခုကို ကြည့်၍ ထိုရုပ်ပုံကားချပ်ပေါ်၌ အပြင်တွင် တကယ် မရှိသော အနက်ပြောက်များ (အမှောင်ရိပ်များ)ကို မြင်သည့်အခါ ထိုအမှောင်ရိပ်များကို ရေးခြယ် ထားရမည်လောဟု ပြစ်တင်ဝေဖန်ခြင်း နှင့်တူသည် ။ ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်သည် လူတစ်ယောက် ၏ ပုံတူကို ရေးဆွဲသောအခါ၌ ထိုလူ၏ မျက်နှာတွင် အလင်းအမှောင်ဖော်၍ ဆေးတင်ရမြဲဖြစ်သည် ။ သူရေးခြယ်ထားသော အမှောင်ရိပ်များ သည် မူလမျက်နှာပေါ်တွင် ရှိချင်မှ ရှိမည်။ သို့ရာတွင် ထိုမရှိ သော အမှောင်ရိပ်များကို ရေးခြယ်ထားခြင်းကြောင့် ပန်းချီဆရာကို အပြစ်တင်၍ မဖြစ်ချေ။ ထို အမှောင်ရိပ်များ ဆေးသားတင်ရာ၌ နေရာအလွဲလွဲအမှားမှား ရေးခြယ်ထားမှ သို့မဟုတ် မသေမသပ် စုတ်ကြမ်းကြမ်းနှင့် ရေးခြယ်ထားမှ သာလျှင် ပန်းချီဆရာကို အပြစ်တင်သင့်သည် ။ ကျွန်ုပ်၏ ထိုစာ

အုပ်၌ လည်း အလားတူပင်ဖြစ်သည်။ ။ ကျွန်ုပ်၏ စာအုပ်၌ ကျွန်ုပ်သည် ဆယ့်ကိုးရာစုနှစ်အစကို နောက်ခံပြုကာ ထိုခေတ်တွင် အရေးကြီးသော နေရာမှ ပါဝင်ခဲ့ကြသော ရုရှားအထက်တန်းလွှာများ ၊ နပိုလီယန်နှင့် ပြင်သစ်များ အကြောင်းကို ရေးခြယ်ဖော်ပြခြင်းဖြစ်ရာ ၎င်းတို့ လူသိုက်၏ ပြင်သစ်ဆန် ပုံ၊ ပြင်သစ်အတွေးအခေါ်များကို အထင်ကြီးပုံတို့ ကို ဖော်ပြရာ၌ ပြင်သစ်စကားဖြင့် ဖော်ပြခြင်းက ပိုမိုထိရောက်သည် ၊ ပို၍ အဆင်ပြေသည် ဟု ယူဆသည်။ ။ ဤအထင်ဖြင့် ဇာတ်ကောင်များအား ပြင်သစ်စကားသုံးစွဲစေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။ ကျွန်ုပ်ခြယ်မှုန်းထားသည့် အလင်းအမှောင် စသည် တို့ သည် နေရာမှားချင်လျှင် မှားမည်။ စုတ်ချက်ကြမ်းသည့်နေရာတွင် ကြမ်းမည်။ ဤအတွက်ကြောင့် အပြစ်ဆိုလျှင် ဆိုထိုက်သည် ။ သို့ရာတွင် အလင်းအမှောင်ကို ဖော်ပြခြင်းအတွက်ကြောင့်မူ အပြစ် တင်ထိုက်သည် မထင်ချေ။ ကျွန်ုပ် ၏ စာအုပ်၌ နပိုလီယန်သည် ပြင်သစ်စကားတစ်ဝက်၊ ရုရှား စကားတစ်ဝက် ပြောခြင်းကြောင့် သဘာဝမကျဟု ယူဆနေကြသူများ ရှိလျှင် ၎င်းတို့ သည် ပုံတူကား ချပ်ကို မကြည့်တတ်သေးသောသူကဲ့သို့ ထိုပုံတူကား ချပ်၏ အလင်းအမှောင်တွဲစပ်ပုံကို ကြည့်ရမည့် အစား နှာခေါင်းအောက်က အမှောင်ရိပ် မှုန်းထားသော ဆေးသားလောက်ကိုသာ ကြည့်တတ်ခြင်း ကြောင့် ဖြစ်ဟန်တူပါသည်။ ။

(၄) စစ်နှင့်ငြိမ်းချမ်းရေး ဝတ္ထုကြီးတွင် ပါဝင်သော ဇာတ်ကောင်များ ၏ အမည်များ

စစ်နှင့်ငြိမ်းချမ်းရေးတွင် ပါဝင်သော ဇာတ်ကောင်များ ဖြစ်သည့် ဘိုလကွန်စကီ၊ ဒရူဘက် စကွိုင်း၊ ဘီလီဘင်၊ ကူရာဂင်

စသည့်အမည်များမှာ ရှာရှားလူမျိုးတို့ မှ ည့်လေ့မှ ည့်ထရှိသော အမည်များ ဖြစ်သည်။ ။ ဤသို့မဟုတ်ဘဲ မင်းသားကြီး ပရုန်စင်္ကီ၊ စထရဲစင်္ကီ စသော အမည်များကို မှ ည့်ခေါ်လျှင် ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်၏ စာအုပ်၌ ရာဇဝင်တွင် တကယ်ရှိသော ဇာတ်ကောင်များ နှင့် တကွ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ကူးဖြင့် ဖန်တီးသော ဇာတ်ကောင်များမှာ ရောထွေးပါဝင်လျက်ရှိရာ အကယ်၍ သာ မင်းသားကြီးပရုန်စင်္ကီ၊ စထရဲစင်္ကီ စသည့်စိတ်ကူးဖြင့် ဖန်တီးထားသော အမည်များကို မှ ည့် လိုက်ပါက ရာဇဝင်တွင် တကယ်ရှိသော မြို့စားကြီးရောစတော့ချင်ကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးနှင့် စကား ပြောခန်းမျိုးကို ရေးလျှင် ယုတ္တိမတန်ဖြစ်ကာ နားထဲတွင် "ကလော"နေလိမ့်မည်ဟု ထင်သည်။ ။ ထို့ကြောင့် ရာဇဝင်တွင် တကယ်ရှိသော ဗော်လ်ကွန်စင်္ကီ၊ ဒရူဘက်စကျိုင်း စသည့်အမည်များကို မသုံး သည့်တိုင် ၎င်းတို့ နှင့်နီးစပ်သော ဘိုလကွန်စင်္ကီ၊ ဒရူဘက်စကျိုင်း စသည့်အမည်များကို သုံးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။ ဤအမည်များမှာ ရှာရှားမှူးမတ် သေနာပတိအသိုင်းအဝိုင်း၌ မကြာခဏတွေ့ရသော အမည်များ နှင့် ခပ်ဆင်ဆင် ဖြစ်ပါသည်။ ။ သို့တိုင်အောင် ကျွန်ုပ်၏ စာအုပ်မှ ဇာတ်ကောင်များ များ ပြားလှသည့်အတွက် "နားမထောင့်"သော အမည်များကို ရှာဖွေရွေးချယ်ရသည် မှာ မလွယ်ကူ လှချေ။ ဥပမာအားဖြင့် စာအုပ်ထဲတွင် အရေးကြီးသည့် ဇာတ်ကောင်များ ၏ အမည်ဖြစ်သော ဘီဇူး ကော့စ်နှင့် ရောစတော့စ် စသည့် အမည်များမှာ အနည်းငယ် "ထောင့်"လျက်ရှိသည်။ ။ သို့ရာတွင် ဤ အခက်အခဲကို ကျော်လွန်ရန်မှာ ကျွန်ုပ်တို့တွင် အခြားနည်းလမ်း မရှိတော့သည့်အတွက် ရှာရှားလူမျိုး တစ်ယောက်အဖို့ "နားသက်သာ"သောအမည်များကို စာလုံးအနည်းငယ် ပြောင်း၍ ရွေးချယ် ထည့်သွင်းလိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။ ဤစာအုပ်တွင် အချို့မှာ ရာဇဝင်ဇာတ်ကောင်များ ဖြစ်၍ အချို့ မှာ ကျွန်ုပ်စိတ်ကူးဖြင့် ဖန်

တီးထားသော ဇာတ်ကောင်များ ဖြစ်ရာ၊ အကယ်၍ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ကူးဖြင့် ဖန်တီးထားသော ဇာတ်ကောင်များ သည် သက်ရှိထင်ရှားရှိခဲ့သူ သို့မဟုတ် ရှိသူတစ်ဦးဦးအား ရွေးချယ်ရေးသားခြင်း ဖြစ်သည် ဟု အများ စိတ်ထဲတွင် ထင်စရာဖြစ်လာပါက များစွာဝမ်းနည်းပါသည်။ ။ ဤသို့ဆင်တူယိုးမှားရှိခဲ့ပါလျှင် ၎င်းတို့ နှင့် မည်သို့မျှ သက်ဆိုင်ခြင်းမရှိကြောင်းကို ဖော်ပြလိုပါသည်။ ။

ဤစာအုပ်တွင် ရာဇဝင်ဇာတ်ကောင်များမှ အပ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ကူးဖြင့် ဖန်တီးထားသော ဇာတ်ကောင်တို့ အနက် မာယာဒီမီထရီယက်ဗိနာနှင့် ဒင်နီဆော့ဗ်တို့ နှစ်ဦးသာလျှင် ထိုခေတ်က တကယ်ရှိခဲ့၍ ၎င်းတို့ ၏ အသိုင်းအဝိုင်းတွင် ထူးထူးခြားခြား လေးစားချစ်ခင်ခြင်းခံရသူ နှစ်ဦး၏ အမည်နှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူအောင် မှ ညှိထားခဲ့သည်။ ။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦး၏ သရုပ်သကန်နှင့် အထူးတူ အောင် ရေးခြယ်ပြထားခြင်းမှာ လည်း ကျွန်ုပ်၏ အမှားပင်ဖြစ်ပါသည်။ ။ သို့ရာတွင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦး၏ သရုပ်သကန်ကို ဖော်ခြင်းမှာ အပေါ်ယံမျှဖြစ်သည်။ ။ ၎င်းတို့ နှစ်ဦး၏ တကယ့်အဖြစ်အပျက်များမှာ ကား ကျွန်ုပ်၏ ဝတ္ထုဇာတ်ကောင်နှစ်ဦးဖြစ်သည့် မာယာဒီမီထရီယက်ဗိနာ၊ ဒင်နီဆော့ဗ်တို့ နှင့် လုံးဝတူညီခြင်း မရှိပါ။ ။ အခြားဇာတ်ကောင်များအားလုံးကား ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ဖြင့် လုံးဝတီထွင်ဖန်တီးထား ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ ။ ထို့ကြောင့် ထိုဇာတ်ကောင်နှစ်ဦး၏ အဖြစ်အပျက်များ သည် ထိုခေတ်က တကယ်ရှိခဲ့သူများ ၏ အဖြစ်အပျက်များ နှင့် တိုက်ဆိုင်ခြင်း ရှိလိမ့်မည်မဟုတ်ဟု ကျွန်ုပ် မျှော်လင့်ပါသည်။ ။

(၅) ရာဇဝင်အဖြစ်အပျက်များကို ဖော်ပြရာ၌ ကျွန်ုပ်နှင့် ရာဇဝင်

ဆရာများ ကွဲလွဲပုံ

ရာဇဝင်အဖြစ်အပျက်များကို ဖော်ပြရာ၌ ကျွန်ုပ်နှင့် ရာဇဝင်ဆရာများ ကွဲလွဲကြခြင်းမှာ မတော်တဆ ကွဲလွဲကြခြင်းမဟုတ်ချေ။ မရှောင်မလွှဲသာကွဲလွဲကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ။ "ရာဇဝင်ခေတ် တစ်ခေတ်ကို ဖော်ပြသောအခါတွင် ရာဇဝင်ဆရာနှင့် အနုပညာသည် တို့ ဖော်ပြပုံချင်း မတူကြချေ။ ရာဇဝင်ဆရာတစ်ယောက်အဖို့ ရာဇဝင်ကျော်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးအကြောင်းကို ရေးခြယ်မည်ပြုလျှင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ ဘဝကို အပြည့်အစုံဖော်ပြရန် မလိုချေ။ ဘဝ၏ အဆစ်အပိုင်း အမျိုးမျိုးတွင် ပါဝင် ဆက်ဆံနေပုံကို လုံးဝဥသံ့ ဖော်ပြရန်လည်း မလိုချေ။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ ရာဇဝင်ဆိုင်ရာ အခန်းကဏ္ဍကို သာ ဖော်ပြဖို့ လိုသည်။ ။ သို့ရာတွင် အနုပညာသည် တစ်ဦးအဖို့ ၌ ကား ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ ရာဇဝင်ဆိုင်ရာ အခန်းကဏ္ဍတစ်ခုတည်းကို ရေးခြယ်ပြရုံဖြင့် မလုံလောက်တော့။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ ဘဝရပ်ပုံကားချပ်ကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ဖော်ပြဖို့ လိုလာသည်။" ဤသို့ ပြည့်စုံစွာ မဖော်ပြနိုင်ပါက အနုပညာသည် ၏ ဝတ္တရား ပျက်ကွက်ရာ ရောက်ပါလိမ့်မည်။ ဥပမာအားဖြင့် စစ်နှင့်ငြိမ်းချမ်းရေးတွင် ဖော်ပြထားသည့် စစ်သေနာပတိချုပ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ကူတူဇော့စ်ဆိုလျှင် လူအများက မြင်းဖြူကြီးစီး၍ မှန်ပြောင်းကို လက်တွင် ကိုင်ကာ ရန်သူကို လက်ညှိုးထိုးပြနေပုံကို မြင်ယောင်လာတတ်ကြသည်။ ။ အမှန်အားဖြင့် ကား ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ကူတူဇော့စ်မှာ မှန်ပြောင်းကိုချည်း အမြဲတမ်းကိုင်နေသည် မဟုတ်ချေ။ ရန်သူကို အခါခပ်သိမ်း ညွှန်ပြနေသည် လည်း မဟုတ်ချေ။ မြင်းဖြူကြီးကို တစ်ရံမလပ် စီးနေသည် လည်း မဟုတ်ချေ။ မော်စကို မြို့ဝန်မြို့စားကြီး ရော့စတော့့ချင်ဆိုလျှင်လည်း လူအများက မြို့ဝန်ရုံးဖြစ် သည့် ဒိုရိုနီစကီစ်အိမ်ကို မီးတုတ်ကြီးဖြင့် ရှို့နေပုံ (မြို့စားကြီးကိုယ်တိုင် မော်စကိုမြို့ကို မီးရှို့ခြင်း မဟုတ်ပါ။) အမိန့်ပေးရုံ

မျှသာ ဖြစ်ပါသည်။ ။) ကိုသာ မြင်ယောင်နေကြသည်။ ။ သို့ရာတွင် မြို့စားကြီး ရောစတော့ချင်သည် (သူကိုယ်တိုင် မော်စကိုမြို့ကို မီးတင်ရှို့ ခဲ့သည် ထားဦး။) အမြဲတမ်း မီးတုတ် ကြီးကိုင်၍ မီးရှို့နေသည် မဟုတ် ချေ။ ရွှေနန်းရှင်မယ်တော် မာယာဖီဒိုရိုဗနာဆိုလျှင်လည်း သားမင်း ဝတ်ရုံကြီးကိုခြုံကာ ဓမ္မသတ်ကျမ်းစာအုပ်ကြီးတွေကို လက်ထောက်မှီ၍ ရပ်နေပုံကို လူအများက မြင်ယောင်နေကြသည်။ ။ သို့ရာတွင် ရွှေနန်းရှင် မယ်တော်ဖုရားသည် ဤသို့ သားမင်းဝတ်ရုံကြီးကို ခြုံ၍ ဓမ္မသတ်ကျမ်း စာအုပ်ပုံကြီးပေါ် လက်ထောက်လျက် အစဉ်အမြဲ ရပ်နေသည် မဟုတ် ချေ။ ၎င်းတို့ အားလုံး၌ အခြားသောလုပ်ငန်းများ ၊ အခြားသောလုပ်ရှား မှုများ ၊ အခြားသော အခန်းကဏ္ဍ များ ရှိကြသည်။ ။ အနုပညာသည် ၏ အလုပ်မှာ ထိုအရာများအားလုံးကို ပြည့်စုံအောင် ဖော်ပြရန် ဖြစ်သည်။ ။

ရာဇဝင်ဆရာသည် တစ်စုံတစ်ခုသော ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင် အောင် မြင်ရေးကိုသာ စဉ်းစား သည့်အလျောက် လူစွမ်းကောင်းများကို ရေးခြယ်ပြလေ့ရှိသည်။ ။ အနုပညာသည် ကား လူနှင့် ၎င်း၏ ဘဝအခန်းကဏ္ဍ အမျိုးမျိုးတို့ ၏ ဆက်စပ်ယှက်နွှယ်ကြပုံကို အသားပေးသည့်အလျောက် "လူစွမ်း ကောင်းများ" ကို ရေးခြယ်ပြခြင်းမပြုချေ။ ပြုလည်း မပြုသင့် ချေ။ "လူများ" အကြောင်းကိုသာ ရေးခြယ်သင့်ပါသည်။ ။

အဖြစ်အပျက်များကို ဖော်ပြရာ၌ ကား ရာဇဝင်ဆရာ၏ ဖော်ပြပုံနှင့် အနုပညာသည် ၏ ဖော်ပြ ပုံတို့ ကွဲပြားခြားနားချက်မှာ ပို၍ ထင်ရှား လာသည်။ ။ ပို၍ လည်း အရေးကြီးလာသည်။ ။

ရာဇဝင်ဆရာသည် ရာဇဝင်အဖြစ်အပျက်တစ်ခု၏ အကျိုးသက်ရောက်မှုများကို ရေးပြရန် ဖြစ်၍ အနုပညာသည် မှာ ကား ထိုအဖြစ်အပျက် ၏ အကြောင်းခြင်းရာတို့ ကို ခရေစတုတွင်းကျ ဖော်ပြ ရန်ဖြစ်သည်။ ။ ဥပ

မာအားဖြင့် စစ်ပွဲတစ်ပွဲအကြောင်းကို ရေးသားဖော်ပြရာ၌ ရာဇဝင်ဆရာတစ်ဦး အနေဖြင့် "ဤမည်သောရွာကို တိုက်ခိုက်၍ ရန်သူကို မောင်းထုတ်ရန်အတွက် ဤမည်သောတပ်၏ လက်ဝဲတောင်ပံစစ်ကြောင်းကို တိုးချဲ့ဖြန့်ထားလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် အရေးနိမ့်၍ ဆုတ်ခွာလာခဲ့ရသည်။ ထို့နောက် မြင်းတပ်ကို ချီတက်တိုက်ခိုက်စေ၍ ရန်သူများကို တွန်းလှန်မောင်းနှင်လိုက်သည်။" စသည် ဖြင့် ရေးသားနိုင်သည်။ သို့ရာတွင် အနုပညာသည် တစ်ဦးအဖို့ ကား ဤစကားများ သည် ဘာမျှအဓိပ္ပာယ်မရှိချေ။ အဖြစ်အပျက်၏ "အငွေ့အသက်"ကိုလည်း ဖမ်းယူဆုပ်နိုင်ခြင်းမရှိ ချေ။ စစ်ပွဲတစ်ပွဲအကြောင်းကို ရေးသားဖော်ပြတော့မည်ပြုသည် နှင့် အနုပညာသည် တစ်ဦးသည် မိမိ၏ အတွေ့အကြုံများကိုလည်းကောင်း၊ စာချွန်များ ၊ မှတ်တမ်းများ ၊ မှတ်စုများကိုလည်းကောင်း လေ့လာသုံးသပ်ဆင်ခြင်ပြီးနောက် တိုက်ပွဲ၏ "အငွေ့အသက်"ကို အမိအရ ဖမ်းဆုပ်ရသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း (စစ်ပွဲတစ်ပွဲအကြောင်းကို ဖော်ပြသည်ဟု ပင် ဆိုပါစို့။) စစ်တပ်များ ၏ လှုပ်ရှားပုံ စသည် တို့ နှင့် စပ်လျဉ်းသည့် ကိစ္စများ ၌ ရာဇဝင်ဆရာ၏ ကြည့်မြင်သုံးသပ်ပုံနှင့် အနုပညာသည်၏ ကြည့်မြင်သုံးသပ်ပုံတို့ သည် ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီး ဆန့်ကျင်ကွဲလွဲနေကြသည် ကို မကြာခဏ တွေ့ရတတ် သည်။

ဤသို့ ရာဇဝင်ဆရာနှင့် အနုပညာသည် တို့ ကြည့်မြင်သုံးသပ်ပုံ၊ ကောက်ချက်ချပုံမတူကြခြင်းမှာ လည်း ၎င်းတို့ နှစ်ဦးအချက်အလက်များ ရှာဖွေရာ၌ ရှာဖွေသော နေရာဌာနချင်း မတူကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ရာဇဝင်ဆရာသည် အချက်အလက်များကို စုဆောင်းရာ၌ (စစ်ပွဲအကြောင်း ကို ရေးသားသည့် ဥပမာကိုပင် ပေးပါမည်။) စစ်သေနာပတိချုပ်၏ အစီရင်ခံစာများ ၊ တပ်မှူးများ ၏ အစီရင်ခံစာများကို အဓိကထား၍ အကိုးအကားပြု၏။ အနုပညာသည် အဖို့ ၌

ကား အဆိုပါ စစ်သေနာပတိချုပ်၏ အစီရင်ခံစာများ ၊ တပ်မှူးများ ၏ အစီရင်ခံစာများ သည် ဘာမျှ အသုံးမဝင် ချေ။ ၎င်းတို့ သည် အနုပညာ သည် အား မည်သည့်အရာကိုမျှ ထုတ်ဖော်ခြင်း မပြုနိုင်။ မည်သည့်အရာ ကိုမျှ ရှင်းလင်းခြင်း မပြုနိုင်ချေ။ ထိုမျှမက ထိုအစီရင်ခံစာများမှာ "ဖိုးလုံးဖြန်းလုံး"များ မပါလျှင် မပြီးသလောက် ရှိကြသည့်အတွက် အနုပညာသည် အဖို့ ၎င်းတို့ ကို ကိုးကားခြင်း မပြုမိရန်ပင် များ စွာသတိထားရသေးသည် ။ စစ်တိုက်ခြင်းဆိုသည် မှာ ထောင်ပေါင်းများ စွာသော လူများကို မိုင်ပေါင်းများ စွာ ဖြန့်ကျင်း၍ ကြောက်ရွံ့ခြင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်း၊ သေခြင်း စသည့်အန္တရာယ်များ ၏ ရှေ့မှောက်တွင် စိတ်တုန်လှုပ်ချောက်ချားဖွယ် အသွယ်သွယ်ကို ရင်ဆိုင်စေခြင်းဖြစ်သည် ။ ထို့ကြောင့် မျှ စိတ်ချောက်ချားလျက်ရှိသော လူထောင်ပေါင်းများ စွာ၏ လှုပ်ရှားမှုများကို စကားလုံးနည်းနည်း ဖြင့် ခရေစေ့တွင်းကျ ဖော်ပြခြင်း မပြုနိုင်ချေ။ "ဖိုးလုံးဖြန်းလုံး"များ ပါလာပါတော့သည် ။ ဤသို့ ဖြင့် စစ်ပွဲအကြောင်းကို ရေးသားဖော်ပြသည့် စစ်အစီရင်ခံစာဟူသမျှတို့ ၌ "ဖိုးလုံးဖြန်းလုံး"များကို မလွဲမရှောင်သာ ထည့်သွင်းလာကြရသည် ။ ထို့ပြင် စစ်ပွဲတစ်ပွဲပြီးသည့်အခါ၌ လည်း နှစ်ဖက်စလုံးမှ ပင်ထိုစစ်ပွဲအကြောင်းကို သူ့အမြင်နှင့်သူ တစ်မျိုးစီ ရေးသားဖော်ပြတတ်ကြသည် ။ ဤအကြောင်း များကြောင့် အနုပညာသည် အဖို့ ၎င်းတို့ ၏ အစီရင်ခံစာများကို အားကိုး၍ မဖြစ်ချေ။

စစ်ပွဲများ အကြောင်းကို ရေးသားဖော်ပြကြရာ၌ လည်း "ဤမည်ဤမည်သော တပ်မများ အား၊ ထိုမည်ထိုမည်သော နေရာဌာနများကို ချီတက်တိုက်ခိုက်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်ကြောင်း၊ ထို့နောက် ဤမည်ဤမည်သော နေရာများမှ ဆုတ်ခွာရန် အမိန့်ပေးလိုက်ကြောင်း" စသည် ဖြင့် ခပ်လွယ်လွယ် ရေးတတ်ကြသေးသည် ။ ၎င်းတို့ ရေးသားပုံမှာ ထောင်

ပေါင်းများစွာသော စစ်သားများသည် စစ်ရေးပြကွင်းတစ်ခုထဲ၌ တပ်များ၊ တပ်ဗိုလ်တစ်ဦးဦး၏ အမိန့်ကို စည်းကမ်းသေဝပ်စွာ လိုက်နာကြသည့်နည်းတူ သေရေးရှင်ရေး ကြုံနေရသည့် စစ်မြေပြင်တွင် လည်း ငြင်းဆန်တော်လှန် ခြင်းမရှိဘဲ လွယ်လွယ်ကလေး လိုက်နာကြသည့် သဘောမျိုး ဖြစ်နေသည်။ ။

ဤရေးသားချက်မျိုးသည် မည်မျှမှားကြောင်းကို စစ်ပွဲတွင် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ဖူးသူတိုင်း သိကြသည်။ (စစ်နှင့်ငြိမ်းချမ်းရေး ပထမပိုင်း၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် ရွန်ဂရာဘန်တိုက်ပွဲတွင် တပ်သားများ မည်မျှ ထိန်းမနိုင်သိမ်းမနိုင် ဖြစ်ပုံကို ရေးသားခဲ့ရာ ထိုတိုက်ပွဲအကြောင်းကို ဖတ်ရသူ စစ်သေနာပတိချုပ် မူရာဒေး ကာစကီက "စစ်တိုက်ခန်းကို ရေးသားချက်များ အနက် ထိုအခန်းလောက် တိကျ မှန်ကန်သော ရေးသားချက်မျိုးကို ယခင်က မတွေ့ခဲ့ဖူးသေးပါ။ တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားချိန်၌ စစ်သေနာပတိ ချုပ်တစ်ယောက်၏ အမိန့်မှာ လည်း အမိန့်မည်ကာမတ္တမျှသာဖြစ်ကြောင်း အတွေ့အကြုံအရ သိခဲ့ရပါသည်။ "ဟု ထုတ်ဖော်ဝန်ခံခဲ့ဖူးသည်။ ။ စစ်သေနာပတိချုပ်၏ ဝေဖန်ချက်ကို ကြားပြီးသည့်နောက်၌ ကား စစ်သားများ သည် သေရေးရှင်ရေးကိစ္စ ကြုံလာသောအခါ၌ တပ်များ၊ တပ်ဗိုလ်တစ်ဦး တစ်ယောက်၏ အမိန့်ကို နာခံကြသည် မဟုတ်ဟူသော ကျွန်ုပ်တို့ယုံကြည်ချက်မှာ ပို၍ ခိုင်မာလာခဲ့သည်။) တိုက်ပွဲနှင့်ပတ်သက်သော စစ်အစီရင်ခံစာများ သည် ကျွန်ုပ်တို့အထက် ဖော်ပြခဲ့သည့် "တောရမ်းမယ်ဘွဲ့"ထင်မြင်ချက်များ ပေါ်တွင် အခြေခံ၍ ရေးသားခဲ့ကြကာ တစ်ဖန် ထိုအစီရင်ခံ ချက်များ ပေါ်တွင် အခြေခံ၍ စစ်မှတ်တမ်းများကို ရေးသားခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ။ စစ်ပွဲတစ်ပွဲ ပြီးဆုံး၍ မကြာမီ သို့မဟုတ် တစ်ရက်အကြာ၊ သို့မဟုတ် အစီရင်ခံစာများ မရေးမီ တစ်ရက်အလို လောက်တွင် တပ်ထဲသို့ လျှောက်ကြည့်ပြီး တိုက်

ပွဲအခြင်းအရာကို တပ်သားများ ၊ တပ်ဗိုလ်များအား မေးမြန်းကြည့်မည် ဆိုလျှင် ၎င်းတို့ မြင်တွေ့ ကြုံကြိုက်ခဲ့ကြသမျှကို တစ်ယောက်တစ်ပေါက်၊ သူ တစ်မျိုး ငါတစ်ဖုံ ပြောပြကြလိမ့်မည်။ နားထောင်ရသူအဖို့လည်း အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ရှုပ်ထွေးကွဲပြား ကာ မပီမသ ဖြစ်နေလိမ့်မည်။ စစ်သေနာပတိချုပ်ထံ သွားမေးလျှင်လည်း မပီမသ မသဲမကွဲသာ ကြားရလိမ့်မည်။ နှစ်ရက်သုံးရက်လောက် ကြာသွားလျှင်ကား တပ်အသီးသီးမှ အစီရင်ခံစာများ ရောက် လာလေပြီ။ ထိုအခါ၌ မိမိတို့ ကိုယ်တိုင် တွေ့ကြုံခြင်းမရှိသော အကြောင်းအရာများကို ပြောစ ပြုလာကြပြီ။ နောက်ဆုံး စစ်ဦးစီးဌာနချုပ်က အထွေထွေအစီရင်ခံချက်ကြီးကို ရေးသားပြီးစီး သွားသည့်အခါ၌ ကား ထိုအစီရင်ခံစာပါ အချက်များ သည် တပ်မတော်ကြီးတစ်ခုလုံး၏ ထင်မြင်ချက် ဖြစ်လာခဲ့လေပြီ။ ထိုအခါ၌ လုပ်ကြံရေးသားထားသော ထိုအစီရင်ခံစာ (လုပ်ကြံရေးသားထားခြင်း ဖြစ်သော်လည်း ရှင်းလင်းပြတ်သားလှ၍ "မစားရ ဝခမန်း"အားရဖွယ် ကောင်းလှပါသည် ။)ပါ အချက်အလက်များ နှင့် ပတ်သက်၍ တပ်သား တပ်ဗိုလ်အချင်းချင်း အငြင်းပွားကြ၊ မေးမြန်းကြ၊ သံသယများကို ထုတ်ဖော်ကြနှင့် ရှိကြပါသည် ။ နောက်တစ်လ နှစ်လလောက်ကြာ၍ စစ်ပွဲတွင် ပါဝင် တိုက်ခိုက်ခဲ့သူတစ်ဦးကို သွားမေးလျှင်မူကား ၎င်း၏ ပြောဆိုချက်များ ၌ ယခင်ကကဲ့သို့ ပင်ကို သဘော၊ ပင်ကိုအငွေ့အသက်တို့ မပါတော့ဘဲ အစီရင်ခံစာ၏ သဘော၊ အစီရင်ခံစာ၏ အငွေ့အသက် တွေ ပါလာတော့သည် ။ "စစ်နှင့်ငြိမ်းချမ်းရေး" ကို ရေးစဉ် ဘိုရီဒီနိုတိုက်ပွဲအကြောင်းကို ဖော်ပြမည် ပြုသောအခါ ထိုတိုက်ပွဲတွင် ပါဝင်ခဲ့သူများ ထံ သွားရောက်မေးမြန်းရာ ၎င်းတို့ ကလည်း ဤနည်း အတိုင်း ပြောလိုက်ကြသည် ။ ၎င်းတို့ အားလုံးမှာ တစ်သံတည်း၊ တစ်လေတည်း ထွက်နေကြသည် ။ ၎င်းတို့ ပြောသမျှအားလုံးမှာ ရုရှားရာဇ

ဝင်ဆရာများ ဖြစ်သည့် ဒင်နီလော့စကီ၊ ဂလင်ကာ စသူတို့ အမှားမှားအယွင်းယွင်း ရေးသားချက်များ နှင့် တစ်ထပ်တည်းဖြစ်နေသည် ။ ကျွန်ုပ်သွားရောက် မေးမြန်းစုံစမ်းသော စစ်သားဟောင်းကြီးများမှာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဒေသတစ်ခုစီ နေထိုင်ကြလင့် ကစား အသေးစိတ်အကြောင်းအရာများကို ထုတ်ဖော်ပြောဆိုရာမှာ ပင် တစ်ထပ်တည်း ဖြစ်နေကြ သည် ။

ကျွန်ုပ်သည် ဆီဘတ်စတိုပိုလ်စစ်ပွဲတွင် ပါဝင်တိုက်ခိုက်ခဲ့ဖူးရာ စစ်ပွဲပြီးသည့်အခါ၌ အမြောက်တပ်မှူး ကရီဇန်နော့စကီက စစ်မျက်နှာအသီးသီးရှိ အမြောက်တပ်ခွဲမှူးများ ထံမှ ရောက်ရှိ လာသော အစီရင်ခံစာများ (နှစ်ဆယ်ကျော်ရှိပါသည် ။)ကို ကျွန်ုပ်ထံ ပေးပို့ကာ ယင်းတို့ ကို ခြုံ၍ အထွေထွေ အစီရင်ခံချက်တစ်စောင် အရေးခိုင်းသည် ။ ယင်းအစီရင်ခံစာများ ၏ မိတ္တူများကို ကျွန်ုပ် ကူးယူ သိမ်းဆည်းမထားခဲ့သည် မှာ နှစ်နာလှပါသည် ။ ထိုအစီရင်ခံစာများ သာရှိခဲ့လျှင် စစ်အစီရင်ခံ စာများ ၏ "ဖြန်းလုံး"ထုတ်တတ်သော သဘောကိုပြရာ၌ အကောင်းဆုံးဥပမာများ ဖြစ်လိမ့်မည် ထင်သည် ။ ဤအစီရင်ခံစာများကို ရေးသားပေးပို့သည့် ရဲဘော်တပ်ခွဲမှူးများ သည် ယခုအချိန်တွင် ၎င်းတို့ ၏ အစီရင်ခံစာများကို ပြန်ဖတ်ရလျှင် "ရေးဟဲ့ ရေးဟဲ့ ဆိုလို့ သာ ရေးလိုက်ရသည် ။ ဘာမှန်း မသိ"ဆိုသကဲ့သို့ အထက်လူကြီး၏ အမိန့်ကြောင့် "မင်းတိုင်းကျ"သဘောဖြင့် မိမိတို့ မသိသော အချက်အလက်များကို ရေးလိုက်မိသည့်အဖြစ်ကို ပြန်၍ အမှတ်ရကာ ရယ်မောမိကြမည် ဖြစ်သည် ။ ရုရှားလူမျိုးများ သည် စစ်တိုက်နေရင်း မိမိတို့ တာဝန်ကို မည်သို့မည်ပုံ ထမ်းရွက်တတ်သည် ကိုလည်း ကောင်း၊ စစ်ပွဲ၏ အကြောင်းအရာများကို "ကြွားလုံး ဖြန်းလုံး"များ ဖြင့် ရေးခြင်းအရာ၌ မည်မျှ ညံ့ဖျင်းပုံကိုလည်းကောင်း၊ အတွေ့အကြုံရှိသူတိုင်း

သိကြလိမ့်မည်ထင်သည်။ ။ ရုရှားများကား ဤဘက်တွင် ညံ့သူများ ဖြစ်သည်။ ။ ရုရှားတပ်မများ ဌ အစီရင်ခံစာများ ရေးခြင်း၊ စာချွန်များ ရေးခြင်း စသည့်တာဝန်များကို ထမ်းဆောင်ကြသူများမှာ အများအားဖြင့် နိုင်ငံခြားသား အမှုထမ်းများ သာ ဖြစ်ကြောင်း အားလုံးသိကြသည်။ ။

ဤအကြောင်းများကို ကျွန်ုပ်ရေးနေခြင်းမှာ စစ်သမိုင်းဆရာ၊ ရာဇဝင်ဆရာတို့ အကိုးအကား ပြုသော စစ်မှတ်တမ်းများ ဌ အမှားမှားအယွင်းယွင်း ရေးသားချက်များ ပါစမြဲဖြစ်ကြောင်းကို ပြလိုသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ။ ဤသို့ အမှားမှား အယွင်းယွင်း ရေးသားချက်များ ပါသည့်အတွက် ရာဇဝင် အဖြစ်အပျက်များကို ကြည့်မြင်သုံးသပ်ရာ၌ ရာဇဝင်ဆရာနှင့် အနုပညာသည် တို့ မကြာခဏ ကွဲလွဲ နေကြခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို ပြလိုသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ။ စစ်မှတ်တမ်းများ ၊ စစ်သမိုင်းများ ဌ ဤသို့ အမှားမှား ပါရုံတွင် မကသေးချေ။ ယခု "စစ်နှင့်ငြိမ်းချမ်းရေး"နောက်ခံပြုသည့် ခေတ်အကြောင်း ကို ရေးသားဖော်ပြသော ရာဇဝင်များ ထဲ၌ ဆိုလျှင် စကားလုံးနှုန်းဖွဲ့ပုံ ခမ်းနားကြီးကျယ်ခြင်းကြောင့် အဖြစ်အပျက်များကို ဖော်ပြရာတွင် လွဲမှားလျက်ရှိသည်။ ။ ထိုမျှမက ၎င်းတို့ အား အနက်အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆိုရာ၌ လည်း ပါစင်အောင် လွဲလျက်ရှိသည်။ ။ (များ ပြားလှသော အဖြစ်အပျက်များကို အကျဉ်း ချုပ်၍ ဖော်ပြရခြင်း၊ ထိုအဖြစ်အပျက်တို့ အား ကရုဏာရသပေါ်အောင် ရေးရခြင်းကြောင့် ဤသို့ အလွဲလွဲအမှားမှား ဖြစ်ရလေသလောဟူ၍ ကား ကျွန်ုပ်မပြောနိုင်။)သို့ရာတွင် "စစ်နှင့်ငြိမ်းချမ်းရေး" နောက်ခံပြုသော ခေတ်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ အဓိကရ ရာဇဝင်ကျမ်းနှစ်စောင်ဖြစ်သော ပြင်သစ်ရာဇဝင် ဆရာ သိုင်းယာ့စ်၏ ရာဇဝင်ကျမ်းနှင့် ရုရှားရာဇဝင်ဆရာ ဒင်နီလော့စကီ၏ ရာဇဝင်များကို လေ့လာ ကြည့်မိသောအခါ၌ ဤလိုရာဇဝင်ကျမ်းများကို ပုံနှိပ်သူကနှိပ်၍ ၊ ဖတ်သူက ဖ

တံခြင်းကိုပင် များစွာ အံ့ဩရသေးသည်။ ။ ၎င်းကျမ်းနှစ်စောင်စလုံးပင် ၎င်းတို့ မှီငြမ်းပြု ကိုးကားသော ကျမ်းစာရင်း၊ လူပုဂ္ဂိုလ်စာရင်းများကို ဖော်ပြထားကြကာ ထိုစဉ်က အဖြစ်အပျက်များကို ခမ်းနားစွာ ရေးသားထား ကြပုံ၌ အတူတူပင်ဖြစ်သော်လည်း အဘော်များမှာ တစ်စောင်နှင့် တစ်စောင် ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီး ဆန့်ကျင်လျက်ရှိခြင်းကို တွေ့ရသည်။ ။ ထို ကျမ်းနှစ်စောင်အနက် တစ်စောင်ကို ပြင်သစ်ရာဇဝင် ဆရာကရေး၍ အခြားတစ်စောင်ကို ရုရှားရာဇဝင်ဆရာက ရေးခြင်းကြောင့် အကြောင်း အရာချင်းတူ သည့်တိုင် အဘော်ကွဲနေသည် ကို ကျွန်ုပ် ဘာမျှမပြောလို။ သို့ရာတွင် ထိုကျမ်းနှစ်စောင်ထဲတွင် ဖော်ပြထားသော အကြောင်း အရာများကို ဖတ်ပြီးသည့်နောက် ထိုကျမ်းနှစ်စောင်မှာ ထိုခေတ် အကြောင်းကို ရေးသားဖော်ပြသော အဓိကရ ရာဇဝင်ကျမ်းကြီးများ ဖြစ်နေခြင်းနှင့် ထိုကျမ်းများကို လူသန်းပေါင်းများစွာတို့ က ယုံကြည်လေးစားစွာ ဖတ်ရှုနေခြင်းကို တွေးမိသောအခါ၌ ကား ဤအဖြစ်အတွက် ငိုရမည်လော၊ ရယ်ရမည်လောဟု ဝေခွဲမရအောင် ဖြစ်ရသည်။ ။ ဤတွင် စာဖတ်သူတို့ သိသာ နိုင်ရန်အတွက် နာမည်ကျော် ပြင်သစ်ရာဇဝင်ဆရာ သိုင်းယွတ်၏ ရာဇဝင်ကျမ်းမှ ဥပမာတစ်ခုကို ထုတ်၍ ပြပါမည်။ နပိုလီယန်သည် ရုရှားသို့ ချီတက်လာခဲ့စဉ် ငွေစက္ကူတူများ ယူဆောင်လာခဲ့ပုံကို ဖော်ပြပြီးနောက် သိုင်းယွတ်က ဤသို့ ဆက်လက်ရေးသားထားပါသည်။ ။ "နပိုလီယန် ဘုရင်မင်း မြတ်သည် မိမိကိုယ်တော်တိုင်၏ ဂုဏ်သိက္ခာနှင့်လည်းကောင်း၊ ပြင်သစ်တပ်မတော်ကြီး၏ ဂုဏ်သိက္ခာနှင့်လည်းကောင်း၊ ထိုက်တန်လျောက်ပတ်သည့် ကရုဏာစေတနာကို ပြသောအားဖြင့် ယင်းသို့ ချီတက်တိုက်ခိုက်ရခြင်းကို များစွာကျေနပ်အားရတော်မူသည် ဖြစ်၍ စစ်အတွင်း မီးဘေး သင့်သူများကို ကူညီထောက်ပံ့ရန် အမိန့်ထုတ်ပြန်တော်မူ၏။ သို့ရာတွင် မီးဘေးသင့်သူများမှာ

နိုင်ငံခြားသားများ ဖြစ်ရုံမက အများအားဖြင့် ရန်သူဘက်သားများ ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် ၎င်းတို့ အား စားနပ်ရိက္ခာများ ကြာရှည်လေးမြင့်စွာ ထောက်ပံ့ပေးကမ်းခြင်းပြုရန်မှာ အဖိုးထိုက်တန်လွန်းရကား ပိုက်ဆံကြေးငွေထောက်ပံ့လျှင် သင့်အံ့ဟု နပိုလီယန် ဘုရင်မင်းမြတ် အကြံတော်ရှိလေသည် ။ ထို့ကြောင့် ငွေစက္ကူတုများ ထုတ်လုပ်၍ မီးဘေးသင့်သူများအား ဝေငွေပေးစေတော်မူ၏။"

ဤစာပုဒ်တစ်ပုဒ်တည်းကိုဖတ်လျှင် ၎င်း၏ ဟီရိုသြတ္တပ္ပ ကင်းမဲ့ပုံကို အပထား၍ မိုက်မဲပုံကို မြင်ရရုံမျှပင် အံ့ဩလောက်ပါပြီ။ သို့ရာတွင် သိုင်းယာ့စ်၏ ရာဇဝင်ကျမ်းတစ်စောင်လုံးကို ဖတ်လျှင် ကား ရာဇဝင်ကျမ်း တစ်စောင်လုံးပင် အဓိပ္ပာယ်မရှိ ခမ်းနားကြီးကျယ်လျက် ရှိသော စကားအသုံး အနှုန်းများ ဖြင့် ပြည့်နှက်လျက်ရှိသောကြောင့် ထူး၍ အံ့ဩစရာမကောင်းတော့ချေ။

သို့ဖြစ်ခြင်းကြောင့် အနုပညာနှင့် ရာဇဝင်ဆရာတို့ ၏ အလုပ်သည် များစွာ ခြားနားကြပါသည် ။ ရာဇဝင်အဖြစ်အပျက်များ ၊ ရာဇဝင်ကျော် ပုဂ္ဂိုလ်များကို ဖော်ပြရာ၌ ကျွန်ုပ်၏ စာအုပ်သည် ရာဇဝင်ဆရာတစ်ဦး၏ ရာဇဝင်ကျမ်းတစ်စောင်နှင့် ကွဲလွဲလျက်ရှိပါက စာဖတ်ပရိသတ်က အံ့ဩခြင်း မဖြစ်သင့်ပါ။

သို့သော်လည်း ရာဇဝင်ကျော်ပုဂ္ဂိုလ်များ ၊ ရာဇဝင်အဖြစ်အပျက်များ နှင့် စပ်လျဉ်း၍ မှန်သည် ဟု အများက ယူဆလက်ခံထားကြသော အချက်အလက်များ သည် စိတ်ကူးစိတ်သန်းဖြင့် မှန်းဆ၍ လက်ခံထားခြင်း မဟုတ်ဘဲ ရာဇဝင်ဆရာများက တတ်အားသမျှ စုဆောင်းပေးခဲ့သော ရာဇဝင် မှတ်တမ်းများကို အခြေခံ၍ လက်ခံထားခြင်း ဖြစ်သည် ဆိုသည့် အချက်ကိုကား အနုပညာသည် တို့ သတိမူသင့်သည် ။ ထို့ကြောင့် အ

နုပညာသည် သည် ရာဇဝင်အဖြစ်အပျက်များကို ကြည့်မြင်ရာ၌ လည်းကောင်း၊ တင်ပြရာ၌ လည်းကောင်း၊ ရာဇဝင်ဆရာနှင့် ကွဲလွဲခြင်း ရှိသော်လည်း ရှာဖွေလေ့လာ ရာ၌ ကား ရာဇဝင်ဆရာကဲ့သို့ပင် ရာဇဝင်ဆိုင်ရာ အကြောင်းအချက်များကို အမှီပြုရမည်သာ ဖြစ်သည် ။ စစ်နှင့်ငြိမ်းချမ်းရေး၌ ရာဇဝင်ကျော် ပုဂ္ဂိုလ်များ ၏ စကားပြောခန်း၊ ပြုမူလှုပ်ရှားခန်းများ ကို ဖော်ပြထားရာ ၎င်းတို့ အားလုံးကို ရေးသားရာ၌ ကျွန်ုပ်သည် မည်သည့်အချက်ကိုမျှ တီထွင်ရေး သားထားခြင်းမရှိ။ "စစ်နှင့်ငြိမ်းချမ်းရေး"ကို ရေးသားနေသည့် အတောအတွင်း ပိဋကတ်တိုက်တစ်လုံးစာမျှ ကျွန်ုပ် ရှာဖွေစုဆောင်းမိခဲ့သော ရာဇဝင်ဆိုင်ရာ အချက်အလက် မှတ်တမ်းများကို မှီငြမ်းပြု၍ ရေးသားထားခြင်းသာဖြစ်သည် ။ ထိုမှီငြိမ်းပြုသော ကျမ်းများ ၏ စာရင်းများကို ဤနေရာ တွင် ထုတ်ဖော်ရန်မလိုဟု ကျွန်ုပ်ထင်သည် ။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်၏ စကားကို မယုံကြည်လျှင်မူကား ထိုကျမ်းများ ၏ စာရင်းကို အချိန်မရွေး ထုတ်ဖော်ပြောဆိုနိုင်ပါသည် ။

(၆)အရေးအကြီးဆုံးအချက်

ဆဋ္ဌမမြောက် အချက်လည်း ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်အဖို့ လည်း အရေးအကြီးဆုံးဟု ထင်လျက်ရှိသော အချက်တစ်ရပ်မှာ ရာဇဝင်အဖြစ်အပျက်များ၌ ကြီးကျယ်ထင်ရှားသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ဟု ဆိုသူများ ၏ အခန်းကဏ္ဍနှင့်ပတ်သက်သည် ။ ကျွန်ုပ်၏ အမြင်၌ ကား ရာဇဝင်တွင် ၎င်းတို့ ၏ အခန်းကဏ္ဍသည် များစွာအရေးပါလှသည် မထင်ချေ။

"စစ်နှင့်ငြိမ်းချမ်းရေး" နောက်ခံပြုသည့် ခေတ်သည် ကြေကွဲဝမ်းနည်းဖွယ်ကောင်းသော ရာဇဝင်ခေတ်ကြီးဖြစ်သည် ။ အရေးကြီးသော

အဖြစ်အပျက်များ နှင့် တင်းကျပ်ပြည့်နေသည့် ရာဇဝင် ခေတ်ကြီးဖြစ်သည်။ ။ ကျွန်ုပ်တို့ ၏ မျက်မှောက်ခေတ်နှင့် မဝေးလှသော ရာဇဝင်ခေတ်ကြီးဖြစ်သည်။ ။ အထူးထူးအပြားပြားသော ထုံးတမ်းစဉ်လာများကို အမွေပေးခဲ့သည့် ရာဇဝင်ခေတ်ကြီးတစ်ခေတ်လည်း ဖြစ်သည်။ ။ ဤသို့သော ရာဇဝင်ခေတ်ကြီးတစ်ခေတ်ကို လေ့လာပြီးသည် ၏ အဆုံး၌ အသိတရားတစ်ခုကို ကျွန်ုပ် ပြက်ပြက်ထင်ထင် မြင်လာခဲ့သည်။ ။ ယင်းမှာ ရာဇဝင်အဖြစ်အပျက်များအား ဖြစ်ပေါ်စေခဲ့သော အကြောင်းတရားများကို ကျွန်ုပ်တို့ ၏ အသိဉာဏ်ဖြင့် သိမြင်ခြင်း မရှိနိုင်ဟူသော အချက်ဖြစ်သည်။ ။ ၁၈၁၂ ခုနှစ် စစ်ပွဲဖြစ်ပွားရခြင်း၏ အကြောင်းတရားများ သည် နပိုလီယန်၏ နိုင်ထက်ကလူပြုတတ်သော သဘာဝနှင့်၊ အမျိုးထိလျှင် မချီအောင်နာတတ်သော ရုရှားဘုရင် အလက်ဇန်းဒရား၏ ဝံသာနုစိတ်ဓာတ် ပြင်းထန်မှုတို့ ဖြစ်သည် ဟု ပြော၍ မရချေ။ (အချို့ကမူ ဤသို့ ပင် လွယ်လွယ်ပြောတတ်ကြသည်။) ဤသို့ ပြောခြင်းမျိုးမှာ ရောမအင်ပိုင်ယာကြီး ပျက်စီးရခြင်း သည် လူရိုင်းဘုရင်တစ်ဦးက ၎င်း၏ နောက်လိုက်ငယ်သားများ နှင့်အတူ အနောက်ဘက်သို့ ချီတက်တိုက်ခိုက်ခဲ့ခြင်းနှင့် ရောမဧကရာဇ်ဘုရင်တစ်ဦး၏ အုပ်ချုပ်ရေးမကျွမ်းကျင်မှုကြောင့်ဟု ပြောသကဲ့သို့ အဓိပ္ပာယ်ကင်းမဲ့လှသည်။ ။ မြင့်မားလှစွာသော တောင်ကြီးတစ်လုံးကို ဖြိုရာ၌ နောက်ပိတ်ဆုံး အလုပ်သမားတစ်ယောက်၏ ပေါက်တူးချက်ကြောင့် ပြိုသွားခြင်းဖြစ်သည် ဟု ပြောသကဲ့သို့ အဓိပ္ပာယ်ကင်းမဲ့လှသည်။ ။

ဤရာဇဝင်အဖြစ်အပျက်ကြီး ဖြစ်ပွားခဲ့ရာ၌ သန်းပေါင်းများစွာသော လူများ သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သတ်ဖြတ်ခြင်း ပြုခဲ့ကြ၍ သန်းတစ်ဝက်မျှသောလူများ သေကျေ ပျက်စီးခဲ့ကြရ၏။ ထိုမျှကြီးကျယ်သော အဖြစ်အပျက်ကြီးသည် နပိုလီယန်၊ ရုရှားဘုရင် အလ

က် ဇနီးဒရားလို လူပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်၏ စိတ်ဆန္ဒတစ်ခုတည်းဖြင့်
မဖြစ်နိုင်ချေ။ လူတစ်ယောက်၏ စိတ်ဆန္ဒဖြင့် စစ်ပွဲကြီးတစ်ပွဲ ဖြစ်နိုင်
သည် မဟုတ်ချေ။ တောင်တစ်လုံးကို လူတစ်ဦးတည်းဖြင့် ဖြို၍ မရသ
ကဲ့သို့ လူပေါင်းငါးသိန်း သေကျေပျက်စီးခြင်းကိုလည်း လူတစ်ယောက်
တည်း၏ ဆန္ဒဖြင့် လုပ်၍ မရချေ။ သို့ဖြစ်လျှင် ထိုစစ်ပွဲ၏ အကြောင်းတ
ရားများကား အဘယ်နည်း။ ပြင်သစ်တို့ ၏ ကျူးကျော်ရေးစိတ်ဓာတ်နှင့်
ရုရှားတို့ ၏ ဇာတိမာန်ပြင်းထန်ခြင်းသည် ထိုစစ်ပွဲ၏ အကြောင်းတရား
များ ဖြစ်သည် ဟု ရာဇဝင်ဆရာတစ်ဦးကဆိုသည် ။ အချို့ကလည်း ထို
စစ်ပွဲ၏ အကြောင်းတရားများ သည် နပိုလီယန်၏ စစ်ချီတက်ရာတစ်
လျှောက်တွင် ဆောင်ရွက်ခဲ့သော ဒီမိုကရေစီပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုများ နှင့်
ရုရှား၏ ခေတ်မမီသော ဥရောပနိုင်ငံများ ဆိုင်ရာ ဆက်ဆံရေးဝါဒတို့
ကြောင့် ဖြစ်သည် စသဖြင့် အမျိုးမျိုး ပြောဆိုကြသည် ။ ၎င်းတို့ ပြော
သော အကြောင်းတရားများ သည် မှန်သည် ထားပါ ဦး။ ထိုအကြောင်း
တရားများ ရှိရှိမျှဖြင့် အဘယ်ကြောင့် သန်းပေါင်းများစွာသော လူများ
သည် တစ်ဦး ကိုတစ်ဦး သတ်ဖြတ်ကြသနည်း။ သူတို့ ကို မည်သူက အ
သတ်ခိုင်းသနည်း။ ဤသို့ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး သတ်ဖြတ်ခြင်းသည် သူတို့
အားလုံးအတွက် အကျိုးမဖြစ်ထွန်းစေရုံမျှမက အကျိုးယုတ်စေမည်သာ
ဖြစ်ကြောင်းကို သူတို့ အားလုံးသိကြမည်သာဖြစ်သည် ။ သို့စင်လျက် အ
ဘယ်ကြောင့် ဤသို့ တစ်ဦးကို တစ်ဦး သတ်ဖြတ်ခြင်း ပြုကြသနည်း။
အဓိပ္ပာယ်ကင်းမဲ့လှသော

ဤအဖြစ်အပျက်ကြီး၏
အကြောင်းတရားများ သည် အဘယ်နည်းဟူသော ပြဿနာနှင့် စပ်လျ
ဉ်း၍ အမျိုးမျိုး တွေးခေါ်နိုင် ကြပါသည် ။ တွေးခေါ်လျက်လည်း ရှိကြပါ
သည် ။ သို့ရာတွင် ဤသို့ တွေးခေါ်စဉ်းစားတိုင်း အကြောင်းတရားအမှ
န်ကို ရှာမရဘဲ ရှုပ်သည် ထက်ရှုပ်၍ သာ လာခဲ့သည် ။ ထိုအကြောင်းတ

ရား ဆိုသည် များမှာ လည်း အကြောင်းတရားဟု ခေါ်ထိုက်သော အရာ တစ်ခုမျှ မပါချေ။

ကမ္ဘာကြီး စတင်ဖြစ်ပေါ်လာကတည်းက တစ်ဦးကိုတစ်ဦး သတ်ဖြတ်ကြခြင်းသည် ကာယ ကံအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ မနောကံအားဖြင့်လည်းကောင်း မကောင်းသောအလုပ်ဟု နားလည်ပြီး ဖြစ်ကြပါလျက် သန်းပေါင်းများစွာသော လူများ သည် အဘယ်ကြောင့် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး သတ်ဖြတ် နေကြပါသနည်း။ နွေနှောင်းရာသီ၌ ပျားကောင်များ သည် တစ်ကောင်တစ်ကောင် သတ်ဖြတ်ကြ ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ တိရစ္ဆာန်ထီးများ သည် တစ်ကောင်တစ်ကောင် ကိုက်သတ်ကြခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း တိရစ္ဆာန်လောက၏ မူလနိယာမတရားများကို လိုက်နာကြရ ပေရာ လူများ ဤသို့ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး သတ်ဖြတ်ခြင်းမှာ လည်း တိရစ္ဆာန်လောက၏ မူလနိယာမများ အရ ရှောင်လွှဲ၍ မရသော လိုအပ်ချက်ကြောင့် ဖြစ်သည် ဟု ဆိုရန်သာ ရှိတော့သည် ။ ကြောက်စရာကောင်းသော ဤ မေးခွန်းကြီးကို ဖြေကြားရန်မှာ ဤအဖြေမှ တစ်ပါး အခြားမရှိတော့ချေ။

လူသည် တိရစ္ဆာန်လောက၏ မူလနိယာမတရားကို လိုက်နာသော အားဖြင့် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး သတ်ဖြတ်နေကြခြင်းဖြစ်သည် ဆိုသော စကားသည် ထင်ရှားသော အမှန်တရားဖြစ်ရုံမျှမက ထိုတရားသည် လူ၏ အသိစိတ်ထဲ၌ လည်း ပုန်းခိုကိန်းအောင်းလျက် ရှိသည် ။ လူ၌ အမှုတစ်ခုပြု တိုင်း မိမိသည် ထိုအမှုကို မိမိတို့ စိတ်ဆန္ဒအရ လွတ်လပ်စွာ ပြုမှု ဆောင်ရွက်ခြင်း ဖြစ်သည် ဟူသော အခြားအသိတရားကလေးတစ်ခု ရှိခြင်းကြောင့်သာ လူက တိရစ္ဆာန်ထက် တစ်ဆင့်မြင့်နေခြင်း ဖြစ်သည် ။ ဤအသိတရားကလေးသာ မရှိခဲ့လျှင်ကား ဤအကြောင်းများကို ထုတ်ဖော် ရေးသားဖို့ ပင် မကောင်းတော့ချေ။

ရာဇဝင်ကို ဓမ္မဓိဋ္ဌာန်ကျသော ရှုထောင့်မှ ခြုံငုံ၍ ကြည့်သောအခါ၌ အဖြစ်အပျက်ကို စိုးမိုး ချုပ်ကိုင်နေသည့် ကမ္မနိယာမတရားများကို ကျွန်ုပ်တို့ ဆင်ခြင်နိုင်ကြသည်။ သို့ရာတွင် ရာဇဝင်ကို ပုဂ္ဂလဓိဋ္ဌာန်ရှုထောင့်ဖြင့် ကြည့်လျှင်ကား ထိုကမ္မနိယာမတရားကို ကျွန်ုပ်တို့ မမြင်နိုင်တော့ချေ။

ဥပမာအားဖြင့် တပ်သားမောင်ဖြူသည် ရန်သူတပ်သားမောင်မဲကို သတ်၏။ နပိုလီယန် သည် နီမင်မြစ်ကိုဖြတ်ကူးရန် အမိန့်ပေး၏။ သင်သည် စစ်ထဲသို့ဝင်ရန် လျှောက်လွှာတင်၏။ ကျွန်ုပ် သည် လက်ကိုမြှောက်လိုက်၏။ ဤအပြုအမူများကို ကျွန်ုပ်တို့ ဘာကြောင့်လုပ်ကြသနည်း။ လုပ်သင့် သော အကြောင်းများ ရှိ၍ လုပ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ၏ စိတ်ဆန္ဒအလျောက် လုပ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ၏ စိတ် က တိုက်တွန်းစေ့ဆော်သောကြောင့် လုပ်သည် ဟု ပင် မဆိုင်းမတွဖြေကြမည် ဖြစ်၏။ ဤသို့ဖြင့် "ငါပြု၍ ဖြစ်သည်" ဆိုသော သက္ကာယသည် ကျွန်ုပ်တို့ ၏ စိတ်ထဲတွင် အမြဲစိတ်တွယ်လာခဲ့ကာ ကျွန်ုပ် တို့ လှုပ်ရှားပြုမူသမျှကို "ငါပြု၍ ဖြစ်သည်" ငါ၏ စိတ်ဆန္ဒအလျောက် လုပ်ခြင်းဖြစ်သည်။ "ဟု ထင်မှတ်လာကြတော့သည်။ သို့ဖြင့် (လောကတွင် လူများ စွာတို့ သည် မိမိ၏ စိတ်ဆန္ဒအလျောက် မဟုတ်ဘဲ မလွဲမရှောင်သာ ပါဝင်ဆောင်ရွက်ခဲ့သည့် အခါမျိုး ရှိသည် ဟူသောအချက်ကို ထင်ရှားစေ သည့်) ရာဇဝင်အထောက်အထားများ ၊ ရာဇဝင်မှုစာရင်းများကိုပင် ကျွန်ုပ်တို့ သတိမထားမိကြတော့ဘဲ မိမိပြုလုပ်သမျှသည် မိမိ၏ စိတ်ဆန္ဒအလျောက် လွတ်လပ်စွာ ပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်သည် ဟု ထင်မှတ် လာကြလေတော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် ငါပြု၍ ဖြစ်သည် ဟူသော သက္ကာယနှင့် ငါမပြုဘဲဖြစ်နေသော အဖြစ်အပျက်များ သည် ပဋိပက္ခဖြစ်လာကြသည်။ ကျွန်ုပ်သည် အလုပ်တစ်ခုကို ပြုလုပ်စဉ်၌ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ဆန္ဒ အလျောက် လွတ်လပ်

စွာ ပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်သည် ဟု ယုံကြည်လျက်ရှိ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်၏ အလုပ် ကို လူ့ဘောင်ကြီးဘဝ (ရာဇဝင်အခန်းကဏ္ဍ)နှင့် ဆက်စပ်၍ စဉ်းစားလိုက်သောအခါ၌ ကား ထိုအလုပ်သည် ကမ္မနိယာမတရားက ဖန်တီးပေးလိုက်သည့်အတိုင်း မလွဲမရှောင်သာ၍ လုပ်ရခြင်း ဖြစ်သည် ဟု သဘောပေါက်လာရပြန်လေသည် ။ သို့ဖြစ်လျှင် မည်သူမှားသနည်း။ အလုပ်တစ်ခုကို ကျွန်ုပ်တို့ ဆန္ဒအရ လွတ်လပ်စွာ လုပ်နိုင်သလော။ ကမ္မနိယာမတရား၏ စေခိုင်းချက်အရ ပြုလုပ် ရခြင်းလော။

လူသည် အလုပ်တစ်ခုကို ပြုလုပ်ရာ၌ ၎င်း၏ စိတ်ဆန္ဒအလျောက် မည်သည့်အတိုင်းအတာ အထိ လွတ်လပ်စွာ ပြုလုပ်နိုင်သနည်းဟူသော အချက် (ဤအချက်ကို အခြားတစ်နေရာတွင် အကျယ် တဝင့် ဆွေးနွေးရန် ရည်ရွယ်ထားပါသည် ။)ကို စိတ္တဗေဒနည်းဖြင့် ရှာဖွေစူးစမ်းသောအခါ လူသည် အလုပ်တစ်ခုကို မည်သည့်အခါမျှ မိမိ၏ စိတ်ဆန္ဒအလျောက် လွတ်လပ်စွာ ဆောင်ရွက်နိုင်ခြင်း မရှိ သည် ကို တွေ့ရသည် ။ တစ်ဖန်ထိုသို့ စိတ္တဗေဒနည်းဖြင့် လေ့လာကြည့်သည့်အခါမှာ ပင် မိမိ၏ စိတ်ဆန္ဒအလျောက် လွတ်လပ်စွာ လုပ်ဆောင်နိုင်ခြင်း ရှိသည့်အခါများကို လည်း တွေ့ရသည် ။ ရုပ်ဝါဒ သမားများက မည်သို့ဆိုကြစေ၊ ကျွန်ုပ်၏ အမြင်၌ ကား တစ်ဦးတည်းနှင့်ဆိုင်သော ကိစ္စမှန်သမျှကို လွတ်လပ်စွာ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်၍ လုပ်နိုင်ကြသည် ဟု ထင်ပါသည် ။ ဥပမာအားဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ဆန္ဒအလျောက် စာကို ဆက်မရေးလိုက မရေးဘဲ နေနိုင်သည် ။ သင်သည် လည်း သင်၏ စိတ်ဆန္ဒအလျောက် ဤစာကို ဆက်မဖတ်လိုက မဖတ်ဘဲ နေနိုင်သည် ။ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ် ၏ စိတ်ဆန္ဒအလျောက် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ကို အမေရိကတိုက်သို့ စေလွှတ် ကျက်စားစေနိုင်သည် ။ သို့မဟုတ်ပါကလည်း ကျွန်ုပ်ကြိုက်နှစ်သက်သော သင်္ချာတစ်ပုဒ်ကို ကျွန်ုပ်၏ ဆန္ဒအလျောက် တွက်နိုင်သည် ။ ကျွန်ုပ်၏

စိတ်သည် မည်မျှလွတ်လပ်သည် ။ မည်မျှ အနှောင့်အယှက်ကင်းသည် ဆိုသည်ကို စမ်းသပ်သောအားဖြင့် ကျွန်ုပ်လက်ကို လေထဲတွင် မြှောက်လိုက မြှောက်နိုင်သည် ။ ချလိုက ချလို သည် ။ သို့ရာတွင် အများ နှင့်ပတ်သက်သောအခါ၌ တစ်ဦးတည်း၏ စိတ်ဆန္ဒဖြင့် လွတ်လပ်စွာ ပြုလုပ်၍ မရတော့ချေ။ ဥပမာ ကျွန်ုပ်၏ အနီးတွင် ကလေးတစ်ယောက် ရပ်နေစဉ်၌ ကျွန်ုပ်၏ လက် ကို ကလေးငယ်ပေါ်သို့ မြှောက်လိုက်ပြီး အရှိန်ဖြင့် ကလေးငယ်ပေါ်သို့ ချလိုစိတ်ပေါ်လာသည် ဆိုကြ ပါစို့။ ဤသို့ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ဆန္ဒအလျောက် လုပ်၍ မဖြစ်တော့ချေ။ ခွေးတစ်ကောင် ပြေးလာကာ ကလေးကို ကိုက်မည်ပြုလျှင် ထိုခွေးကို ရိုက်ရန် ကျွန်ုပ်လက်ကို မရွယ်ဘဲ မနေနိုင်ချေ။ ကျွန်ုပ်သည် စစ်ရေးပြကွင်းတွင် ရောက်နေလျှင် စီတန်းချီတက်သွားသော တပ်သားများကို လိုက်၍ မကြည့်ဘဲ မနေနိုင်ချေ ။ တိုက်ပွဲတွင် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်နေလျှင် ကျွန်ုပ်၏ တပ်ရင်းနှင့်အတူ မတိုက်ဘဲ မနေ နိုင်ချေ။ တိုက်ပွဲတွင် ကျွန်ုပ်ဘေးမှ တပ်သားများ ထွက်ပြေးကြလျှင် ကျွန်ုပ်လည်း မပြေးဘဲ မနေနိုင် ချေ။ တရားခံတစ်ဦး၏ ရှေ့နေအဖြစ် တရားရုံးတော်တွင် ရောက်နေလျှင် ကျွန်ုပ်ပြောရန်ရှိသည့် စကားများကို မပြောဘဲ မနေနိုင်ချေ။ ကျွန်ုပ်၏ မျက်စိကို ထိုးမည် ပြုလျှင် မျက်တောင်မခတ်ဘဲ မနေနိုင်ချေ။

ဤသို့ကြည့်လျှင် လောက၌ အလုပ်နှစ်မျိုးရှိသည် ။ တစ်မျိုးမှာ ကျွန်ုပ်တို့ စိတ်ဆန္ဒအရ လုပ်သော အလုပ်မျိုးဖြစ်၍ နောက်တစ်မျိုးမှာ ကျွန်ုပ်တို့၏ စိတ်ဆန္ဒမပါဘဲ လုပ်ရသော အလုပ်မျိုး ဖြစ်သည် ။ ကျွန်ုပ်တို့၏ စိတ်သည် (ပတ်ဝန်းကျင်ကို တည်ခြင်း မှီခြင်းမရှိဘဲ)လွတ်လပ်စွာ တည်ရှိ နေသည် ဟူသော သဘောကို (ဤသဘောမှာ လည်း မိမိ၏ အတ္တနှင့်ဆိုင်သော အလုပ်တိုင်း၌ ပေါ်လာ တတ်ပါသည် ။)အခြားသူများ နှင့် ပူးပေါင်းလုပ်ဆောင်ရသော အလုပ်များ အခြားသူများ ၏ စိတ်ဆန္ဒ နှင့်

င့် မိမိ၏ စိတ်ဆန္ဒ ကိုက်ညီခြင်းအပေါ်တွင် အမှီပြုနေရသည့် အလုပ်များ တွင် ပါ ထင်ဟပ်ကျင့်သုံး ခြင်းကြောင့် အရှုပ်အထွေးများ ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ။ လူ၏ စိတ်သည် (ပတ်ဝန်းကျင်မှ) မည်သည့် အတိုင်းအတာအထိ လွတ်လပ်သည်။ ။ အမှီအခိုကင်းမဲ့သည် ဟူသောအချက်ကို သတ်မှတ်ရန်မှာ များစွာခက်ခဲသည်။ ။ လူ၏ စိတ်သည် အဓိကပြဿနာဖြစ်သည်။ ။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့ ၏ အတတ်နိုင်ဆုံးသော လွတ်လပ်မှု၊ ကျွန်ုပ်တို့ ၏ အတတ်နိုင်ဆုံးသော မလွတ်လပ်မှုတို့ကို လေ့လာပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့ ၏ အလုပ်သည် အခြားသူများ နှင့် ပတ်သက်ခြင်း မရှိလျှင် လွတ်လပ်ကြောင်းကို တွေ့ရပါသည်။ ။ ကျွန်ုပ်တို့ ၏ အလုပ်သည် အခြားသူများ နှင့် ပတ်သက်လျှင် ထိုအလုပ်၏ လွတ်လပ်မှုသည် လည်း လျော့နည်းလာကြောင်း တွေ့ရပါသည်။ ။

ကျွန်ုပ်တို့ ၏ အခြားသူများ နှင့် ဆက်စပ်လျက်ရှိသည့် အခိုင်မာဆုံးသော၊ တာဝန်အကြီးဆုံး သော၊ စိတ်ပျက်ဖွယ်အကောင်းဆုံးသော နှောင်ကြိုးမှာ အာဏာတည်းဟူသော နှောင်ကြိုးဖြစ်သည်။ ။ အာဏာဆိုသည်မှာ အခြားမဟုတ်။ အခြားလူများ အပေါ်တွင် အများဆုံး မှီခိုအားထားနေရခြင်း သည် အာဏာပင်ဖြစ်ပါသည်။ ။

ကျွန်ုပ်သည် စစ်နှင့်ငြိမ်းချမ်းရေးကို ရေးသားနေစဉ် ဤအချက်ကို (မှားသည် ဖြစ်စေ၊ မှန်သည် ဖြစ်စေ) ယုံကြည်လျက်ရှိသည့်အလျောက် ကမ္ဘာ့နိယာမတရား၏ လွှမ်းမိုးချုပ်ကိုင်ခြင်းကို ခံရသည့် ၁၈၀၅ ခု၊ ၁၈၀၇ ခုနှင့် အထူးသဖြင့် ၁၈၁၂ ခုနှစ် စစ်ပွဲများ အကြောင်းကို ရေးသားသည့်အခါ၌ ထိုအဖြစ်အပျက်များကို စိုးမိုးချုပ်ကိုင်နေသည် ဟု ၎င်းတို့ဘာသာ ၎င်းတို့ ထင်နေကြသူများ အကြောင်းကို အကျယ်တဝင့် အရေးတကြီးထား၍ မရေးခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ။ တကယ်၌ ထိုကြီးမြတ်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုသူများ သည် အခြားအခြားသော သာမန်အညတရ ပုဂ္ဂိုလ်များ

လောက်မျှပင် ထိုအဖြစ် အပျက်များ တွင် လွတ်လပ်စွာ
လုပ်ဆောင်နိုင်ခြင်း မရှိချေ။ အရေးပါအရာရောက်ခြင်း မရှိချေ။
ထိုကြီးမြတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုသူများကို ကျွန်ုပ် စိတ်ဝင်စားခြင်းမှာ (ကျွန်ုပ်
အမြင်အရ) ရာဇဝင်ကို ချုပ်ကိုင် စိုးမိုးနေသည့် ကမ္မနိယာမတရား၏
အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို ထင်ရှားစွာပေါ်စေသော ပြယုဂ် များ ၊ မိမိ၏ စိတ်
ဆန္ဒမပါဘဲ မရှောင်မလွှဲသာ လုပ်ရသော လူတစ်ယောက်ကို မိမိဘာသာ
လွတ်လပ်စွာ လုပ်ဆောင်သည် ဟု အထင်ရောက်ရှိအောင် လှည့်စား
လေ့ရှိသည့် စိတ္တနိယာမတရား၏ ပြယုဂ်များ အဖြစ် စိတ်ဝင်စားမိခြင်း
သာ ဖြစ်ပါသတည်း။

အပိုင်း (၁)

အခန်း(၁)

"ကိုင်း၊ ကောင်းနိုင်ကြသေးရဲ့ လား မင်းသားကြီးရေ။ ဂျီနီဝါနဲ့ လတ်ကာမြို့နှစ်မြို့ကတော့ နပိုလီယန်ဆွေမျိုးသားချင်းတစ်စုရဲ့ ပိုင်စားနယ်မြေတွေ ဖြစ်ကုန်ပါပကောလား။ ဒါကိုမှ တစ်ဖက်နဲ့ တစ်ဖက် စစ်ဖြစ်တဲ့ အခြေအနေ မရောက်သေးဘူးလို့ ဇွတ်ခံငြင်းပြီး ဒိဋ္ဌိကောင်ဘိုနာပတ်ရဲ့ ရက်စက် ယုတ်မာမှုတွေ၊ မကောင်းသတင်းတွေကို ဖုံးဖိကာကွယ်နေဦးမယ်ဆိုရင် မှန်နန်းအပျိုတော်ကြီးတို့ ကတော့ ကိုယ်တော်ကြီးနဲ့ ပါ အဆက်ဖြတ်ရလိမ့်မယ်နော်။ သတိပေးလိုက်ပါပေရဲ့ ။ ကိုယ်တော်ကြီး ဟာ ဒီလိုသာ ဘိုနာပတ်ဘက်က ကာကွယ်ပြောနေရင် မှန်နန်းအပျိုတော်ကြီးတို့ ရဲ့ မိတ်ဆွေရောင်း ရင်းလည်း မဟုတ်တော့ဘူး။ ကိုယ်တော်ကြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကင်ပွန်းတပ်လေ့ရှိသလို မှန်နန်းအပျို တော်ကြီးတို့ ရဲ့ ကျွန်တော်မျိုးကြီးတို့ လည်း အသိအမှတ် မပြုနိုင်တော့ပေဘူး။ ဒီလိုပြောလိုက်လို့ အလန့်တကြားလည်း မဖြစ်လိုက်ပါနဲ့ဦး။ ဒါထက် ကိုယ်တော်ကြီးကော ကျန်းခံ့သာလို့ မာတော်မူရဲ့ လား။ ဒီမှာ ထိုင်ပြီး သတင်းစနည်းလေးများ လည်း ပြောပြစမ်းပါဦး"

အချိန်မှာ ၁၈၀၅-ခု၊ ဇူလိုင်လ ဖြစ်၏။ အထက်ပါစကားများကို ပြော

ဆိုလိုက်သူကား ပီတာ စဘတ် ရွှေမြို့တော်တွင် ထင်ရှားကျော်ကြားသော အင်နာပါဗလိုနာရှာရားဆိုသူ အမျိုးသမီးကြီး ဖြစ်လျက် ရွှေနန်းရှင် မယ်တော်ဖုရား မာယာဖီဒိုရိုဗနာ၏ အပါးတွင် ခစားသော မှန်နန်းအပျိုတော် ကြီးလည်း ဖြစ်ပေသည်။ ။ မှန်နန်းအပျိုတော်ကြီးသည် မိမိ၏ ဧည့်ခံပွဲသဘင်သို့ ပထမဆုံး ရောက်ရှိ လာသူဖြစ်သော မင်းသားကြီး ဗာစီလီကို အထက်ပါစကားများ ဖြင့် ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ။ မင်းသားကြီး ဗာစီလီမှာ ရာထူးဌာနန္တရကြီးတစ်ခုတွင် အမှုတော်ထမ်းဆောင်လျက် ရှိသူဖြစ်၍ ရွှေနန်းတော်အတွင်းအပြင်ကို ဝင်ထွက်ခစားနိုင်သော အရေးကြီးသည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်ပေသည်။ ။ မှန်နန်းအပျိုတော်ကြီးမှာ ရက်များ မကြာမီက ချောင်းဆိုးရင်ကျပ် ဖြစ်လျက်ရှိခဲ့၏။ မှန်နန်းအပျိုတော်ကြီးက ၎င်း၏ ရောဂါကို ပီတာစဘတ် ရွှေမြို့တော်အထက်တန်းလွှာ အသိုင်း အဝိုင်းတွင် သုံးစွဲနေသည့် ဝေါဟာရသစ်အရ "ဂရစ်"ဟု ပြင်သစ်စကားဖြင့် ခေါ်လျက်ရှိသည်။ ။ မှန်နန်းအပျိုတော်ကြီး၏ ဖိတ်ကြားလွှာများမှာ လည်း ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် ရေးသားထားလေ့ရှိကာ ဇော်ဂျီရောင်ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီဝတ် အဆောင်ကိုင်များ ဖြင့် ပေးပို့လေ့ရှိသည်။ ။ ထိုနေ့နံနက်က ပေးပို့ လိုက်သော မှန်နန်းအပျိုတော်ကြီး၏ ဖိတ်စာ၌ ကား

‘မြို့စားကြီး သို့မဟုတ် မင်းသားကြီး။ အကြည်တော်၌ အားလပ်၍ သနားစရာကောင်းသော ဒုက္ခိတ လူမမာတစ်ဦးထံ တစ်ညနေခင်းမျှ လာရောက်လည်ပတ်ရန် တာဝန်မကြီးပါက ယနေ့ ညနေ ခုနစ်ချက်တီးမှ ဆယ်ချက်တီး အတောအတွင်း အကြည်တော်နှင့် တွေ့ဆုံရလျှင် များစွာကြည်နူး ရွှင်လန်းခြင်း ရှိမည်ဖြစ်ပါကြောင်း’ဟူ၍ ပါရှိလေသည်။ ။

မင်းသားကြီး ဗာစီလီ ရောက်လာ၍ မှန်နန်းအပျိုတော်ကြီးက အထက်ပါအတိုင်း ဆီးကြို နှုတ်ဆက်လိုက်သည် တွင် မင်းသားကြီး ဗာစီလီ

ကလည်း ဣန္ဒြေမပျက်ဖြင့် ပြန်၍ နှုတ်ဆက်လိုက် သည် ။

"အလို တယ်လို့ လည်း ရန်တွေ့ကောင်းလိုက်ပါကလား မှန်နန်းအပျိုတော်ကြီး"

မင်းသားကြီး ဗာစီလီသည် ငွေချည်ထိုး ရွှေနန်းတော်ဝတ်စုံ၊ ခူးကျပ် ဘောင်းဘီနှင့် ခြေနင်းတို့ ကို ဝတ်ဆင်လျက် ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် ဆုတံဆိပ် အဆောင်အယောင်များ ချိတ်ဆွဲထား၏။ ပါးစုနံ့ကြီး များ အစ်လျက်ရှိသည့် ၎င်း၏ မျက်နှာကား လေးနက်တည်ငြိမ်သောအသွင်ကို ဆောင်လျက်ရှိသည် ။ မင်းသားကြီး ဗာစီလီသည် ပြင်သစ်စကားကို ယဉ်ကျေးခန့်ညားစွာ ပြောတတ်သူ ဖြစ်၏။ ထိုမျှမက မင်းစိုးရာဇာ အသိုင်းအဝိုင်းနှင့် ရွှေနန်းတွင်းတွင် ကြီးပြင်းလာခဲ့သော မင်းပေါက်စိုးပေါက် ပုဂ္ဂိုလ် များ၏ ထုံးစံအတိုင်း ခပ်အေးအေးဖြင့် အပေါ်စီးယူ၍ ပြောတတ်သူလည်း ဖြစ်ပေသည် ။ မင်းသား ကြီး ဗာစီလီသည် မှန်နန်းအပျိုတော်ကြီးထံ လျှောက်လာကာ လက်ခုံကို နမ်းရှုပ်လျက် ဆီမွန်းနဲ့ သင်း၍ ပြောင်လက်လျက်ရှိသော ၎င်း၏ ခေါင်းပြောင်ကြီးကို ညွှတ်၍ နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ထိုင်ခုံ တစ်ခုပေါ်တွင် ဣန္ဒြေရစွာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည် ။

"ကဲ ဒီပြင်ကိစ္စတွေ အသာထားစမ်းပါဦး မှန်နန်းအပျိုတော်ကြီးရဲ့ ။ ဒါတွေက သိပ်အရေး မကြီးလှပါဘူး။ အရေးကြီးတာက မှန်နန်းအပျိုတော်ကြီးရဲ့ ကျန်းမာရေးပဲ။ ကျုပ်တို့ မှာ ဖြင့် စိုးရိမ် ပူပန်လိုက်ရတဲ့ ဖြစ်ခြင်း"

မင်းသားကြီး ဘာစီလီက အိမ်ရှင်၏ ကျန်းမာရေးအတွက် လွန်စွာစိုးရိမ်သောက ဖြစ်ရဟန် ကို တမင်ဆောင်ကာ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ ဆိုလိုက်သည် ။ သို့ရာတွင် ထိုဟန်ဆောင်မှု၏ နောက်ကွယ်၌ ကား ဂရုမထားဟန်နှင့် လှောင်ပြောင်ဟန်တို့ သည် အထင်းသားပေါ်လျက် ရှိကြ၏။

"ဪ မေးမှ မေးရက်ပလေတယ် ကိုယ်တော်ကြီးရယ်၊ အခုလို စိတ္တ သုခနဲ့ ကင်းမဲ့နေတဲ့ အချိန်မှာ ကာယသုခနဲ့ ကော ပြည့်စုံနိုင်ပါဦးမတဲ့ လား။ ထောက်ထားစာနာစိတ်ရှိတဲ့ လူတစ်ယောက် ဟာ ဒီလို ဗရုတ်ဗရက် ခေတ်မျိုးကြီးထဲမှာ ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး နေနိုင်ပါ့မလဲ။ ဒါထက် ကိုယ်တော်ကြီး၊ ဧည့်ခံပွဲသဘင်ပြီးမှ ပြန်ရမယ်နော်။ ဟုတ်စ"

"ဒီနေ့ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့မဟုတ်လား၊ အင်္ဂလိပ်သံတော်ကြီးရဲ့ ဧည့်ခံပွဲသဘင်ကိုလည်း တက်စရာရှိ သေးတယ် ထင်တယ်ခင်ဗျ။ မသွားလို့ မကောင်းတော့ မျက်နှာပြရုံလေးဖြစ်ဖြစ်တော့ သွားရလိမ့် မယ်ထင်တယ်။ ဒီမှာ ခဏတစ်ဖြုတ်နေပြီး သံတော်ကြီးရဲ့ ဧည့်ခံပွဲကို ဆက်သွားမယ် စိတ်ကူးထား တယ်ဗျ။ ခဏနေရင် သမီးတော် ရောက် လာပြီး ဝင်ခေါ်လိမ့်မယ်"

မင်းသားကြီး ဗာစီလီက ပြောလိုက်သည် ။

"ဒီနေ့ အင်္ဂလိပ်သံတော်ကြီးရဲ့ ဧည့်ခံပွဲသဘင်ကို ရွှေ့လိုက်တယ် ထင်တယ်။ မှန်နန်းအပျို တော်ကြီးတို့ ဖြင့် ဒီပွဲလမ်းသဘင်တွေ၊ အပေါ်ယံထိန်ထိန်လက်လက်တွေကို ငြီးငွေ့လှပါပြီ ကိုယ် တော်ကြီးရယ်"

"မှန်နန်း အပျိုတော်ကြီးကသာ ရွှေ့စေချင်မှန်းသိရင် အင်္ဂလိပ်သံတော်ကြီးက သူ့ဧည့်ခံပွဲကို ရွှေ့ပစ်ရမှာ ပေါ့ မှန်နန်းအပျိုတော်ကြီးရဲ့ "

မင်းသားကြီး ဗာစီလီက ပြောလိုက်သည် ။ မင်းသားကြီး ဗာစီလီသည် သံပတ်ပေးထားသော နာရီတစ်ခုကဲ့သို့ တစ်ဖက်သား ယုံလောက်သည် ၊ မယုံလောက်သည် ကို စဉ်းစားခြင်း မရှိတော့ဘဲ မြှောက်ပင့်ပြောလေ့ရှိသည့် အကျင့်ရလျက် ရှိလေသည် ။

"ဒီလိုလည်း မလှောင်ပါနဲ့ ကိုယ်တော်ကြီးရယ်။

မှန်နန်းအပျိုတော်ကြီးတို့ က ဒီလောက် လည်း တန်ခိုးမကြီးသေးပါဘူး။ ဒါထက် သံတော်ကြီး နိဗ္ဗိဆီဆက်ဗ်ရဲ့ စာချွန်တော်နဲ့ ပတ်သက်လို့ ရွှေ့နန်းတော်ကြီးက ဘယ်လိုများ ဆုံးဖြတ်တော်မူသလဲတဲ့ ။ ကိုယ်တော်ကြီးကတော့ သတင်းစုံ သိမှာ ပေါ့နော်"

"ကျုပ်တို့ တော့ ဘာမှ မသိရပါဘူးဗျာ" မင်းသားကြီး ဗာစီလီက အေးစက်စက် ပြန်၍ ပြောလိုက်သည် ။ "ပြီးတော့ ရွှေ့နန်းတော်ကြီးကလည်း ဘာကို ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ဆုံးဖြတ်စရာရှိ လို့ လဲ မှန်နန်းအပျိုတော်ကြီးရဲ့ ။ ဘိုနာပတ်ဟာ သူ့သဘောတွေ မီးရှို့ပစ်ခဲ့ပြီး ပြတ်ပြတ်သားသား တိုက်တော့မယ်ဆိုတော့ ကျုပ်တို့ ကလည်း ကျုပ်တို့ သဘောတွေ အကုန်မီးရှို့ပြီး ရင်ဆိုင်တွေ့ကြဖို့ ပဲ ရှိတော့တာပေါ့"

ဇာတ်ကွက်တစ်ခုကို ထပ်ပြန်တလဲလဲ ကနေရသော ကချေသည် တစ်ဦးသည် ထိုဇာတ်ကွက် ကို ပြန်ကရာ၌ စိတ်မပျံ့တပါဖြစ်လျက် ရှိသကဲ့သို့ မင်းသားကြီး ဗာစီလီသည် လည်း စကားပြောသည့် အခါတွင် အမြဲတမ်း စိတ်မပျံ့တပါ ပြောလေ့ရှိသည် ။ မှန်နန်းအပျိုတော်ကြီး အင်နာပါဗလို နာရှာရား ကား ဤသို့မဟုတ်ချေ။ မှန်နန်း အပျိုတော်ကြီးသည် အသက် ၄၀ တွင်းသို့ ချင်းနင်းဝင်ရောက်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သော်လည်း လူငယ်တစ်ဦးကဲ့သို့ သွက်လက်ချက်ချာသူတစ်ဦး ဖြစ်၏။ မှန်နန်းအပျိုတော်ကြီး သည် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးကိစ္စ၌ သွက်လက်ချက်ချာခြင်း ရှိစေရန် အမြဲတမ်းအားထုတ်၏။ ဖျတ်လတ်သွက်လက်ချက်ချာသူတစ်ဦး ဖြစ်ရေးသည် မှန်နန်းအပျိုတော်ကြီးအဖို့ မဟာလူမှုဝတ္တရား ကြီးတစ်ခု ဖြစ်သည် ။ တစ်ခါတစ်ရံ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ဖျတ်လတ်သွက်လက်ချက်ချာ ခြင်းမရှိဘဲ လေးကန်ထိုင်းမှိုင်းနေတတ်သောအခါမျိုးလည်း ရှိတတ်၏။ သို့ရာတွင် ထိုအခါမျိုး၌ လည်း မှန်နန်းအပျိုတော်ကြီးသည် မိမိအား သွက်လက်ချက်ချာသူတစ်ဦးအဖြစ် သိနေသူများက

စိတ်ပျက်သွားခြင်း မရှိစေရန် တမင်ကြိုးစားအားထုတ်၍ သွက်လက်ချက်ချာဟန် ပြုတတ်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်လေသည် ။
မှန်နန်းအပျိုတော်ကြီးသည် အမြဲတမ်း ဟန်ဆောင်၍ ပြုံးနေတတ်၏။ သို့ရာတွင် ထိုအပြုံးသည် ရင့်ရော်ညှိုးနွမ်းလျက်ရှိသော ၎င်း၏ ရုပ်နှင့် လိုက်လျောခြင်း မရှိတော့ ချေ။ မိဘများ ၏ အလိုလိုက်ခြင်းကြောင့် နွဲ့ဆိုးဆိုးလျက်ရှိသော ကလေးတစ်ယောက်သည် မိမိနွဲ့ဆိုး ဆိုးခြင်းကို မကောင်းဟု သိသော်လည်း နွဲ့ဆိုးဆိုးမြဲဆိုးလျက်ရှိသကဲ့သို့ မှန်နန်းအပျိုတော်ကြီးသည် လည်း မိမိ၏ အပြုံးသည် မိမိ၏ အသက်အရွယ်နှင့် လိုက်လျောခြင်း မရှိတော့ဟု ကောင်းစွာသိ၏။ သို့သော်လည်း ထိုသို့ ဟန်ဆောင်ပြုံးတတ်သော အကျင့်ကို ဖျောက်လည်း မဖျောက်လို၊ ဖျောက်လည်း မဖျောက်နိုင်၊ ဖျောက်ဖို့ လိုသည် ဟု လည်း မယူဆတော့ချေ။

မင်းသားကြီး ဗာစီလီနှင့် မှန်နန်းအပျိုတော်ကြီးတို့ သည် အာလာပသလ္လာပ ပြောကြရာမှ တိုင်းရေးပြည်ရေး ကိစ္စများ သို့ စကားစပ်မိသွားကြ၏။ ဤတွင် မှန်နန်းအပျိုတော်ကြီးသည် ချုပ်တည်းခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်တော့ဘဲ ရင်ထဲရှိသမျှ ပွင့်အံ့ လာလေတော့သည် ။

"အို၊ ဩစကြီးယားပြည် အကြောင်းတော့ မှန်နန်းအပျိုတော်ကြီးကို မပြောစမ်းပါနဲ့ ။ အသည်းနာလွန်းလို့ ပါ။ မှန်နန်းအပျိုတော်ကြီးဟာ တိုင်းရေးပြည်ရေး ပေါက်နဲ့ ကျေးဆိုသလို ခက်ခဲ နက်နဲလှတဲ့ နိုင်ငံရေးကိစ္စတွေကို သိပ်နားမလည်လှပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဩစထရီးယားလုပ်ပုံကိုတော့ မှန်နန်းအပျိုတော်ကြီး နည်းနည်းမှ မကျေနပ်ဘူး။ ဩစထရီးယားဟာ ဘိုနာပတ်ကို အရင်တုန်း ကလည်း မတိုက်လိုခဲ့ဘူး။ အခုလည်း မတိုက်လိုဘူး။ စင်စစ်တော့ ဩစထရီးယားဟာ ရုရှားနိုင်ငံကို သစ္စာဖောက်နေတာနဲ့ အတူတူပဲ။ မှန်နန်းအပျိုတော်ကြီးရဲ့ စိတ်မှာ

တော့ ဥရောပတိုက်တစ်ခုလုံးကို ဘိုနာပတ်လက်က ကယ်တင်မယ့်သူ
ဟာ ရုရှားတစ်ဦးတည်းပဲရှိတယ်လို့ ထင်တယ်။ မှန်နန်းအပျို တော်ကြီး
တို့ ရဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားဟာ ဘိုနာပတ်ရန် စစ်ကို တွန်းလှန်
ရေးဆိုတဲ့ မိမိရဲ့ ကြီးမြတ်တဲ့ အလုပ်ကို ကောင်းစွာ သိတော်မူတယ်။ သိ
တော်မူတဲ့ အတိုင်းလည်း ပဲ ဥရောပတိုက်ကို ဘိုနာပတ်လက်က ကယ်
တင်တော်မူမှာ ပဲ။ ဒီအချက်ကို မှန်နန်းအပျိုတော်ကြီး ခြွင်းချက်မရှိ ယုံ
တယ်။ မှန်နန်းအပျိုတော်ကြီးရဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားဟာ ကမ္ဘာ
ပေါ်မှာ ဘယ်သူမှ ထမ်းဆောင်ခြင်း မပြုနိုင်တဲ့ အကြီးမြတ်ဆုံးသော
တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်တော်မူမှာ ပဲ။ ဘုန်းတော် ကြီးသော ဘုရားရဲ့ ပါ
ရမီတော်နဲ့ ကောင်းမှုကုသိုလ်တော်ကြောင့် ဘုရားသခင်ကလည်း စောင့်
မတော် မူမှာ ပဲ။ ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားဟာ ကျတဲ့ တာဝန်ကို ပခုံး
ထက်မှာ ထမ်းပြီး တော်လှန်ရေးဆိုတဲ့ ဖုတ်ပြိတ္တာကြီးကို ချေမှုန်းပစ်မှာ
ပဲ။ တော်လှန်ရေးဆိုတဲ့ ဖုတ်ပြိတ္တာကြီးဟာ ဒီပြင်လူကို ပူးတုန်းက ဒီ
လောက်မဆိုးဘူး။ ဟောဒီ ဘိုနာပတ်ဆိုတဲ့ အယုတ်တမာ လူသတ်ကော
င်ကို ဝင်ပူးတော့မှ ပိုပြီး သရဲမရဲစီးလာတော့တာပဲ။ ဒီတော့ သစ္စာတရား
ဘက်ကရပ်ပြီး အသက်သွေးကို စတေးသွားခဲ့ကြသူ တွေအတွက်
မှန်နန်းအပျိုတော်ကြီးတို့ ရုရှားနိုင်ငံက ဘိုနာပတ်ကို လက်စားချေရပေ
လိမ့်မယ်။ ကဲ၊ မှန်နန်းအပျိုတော်ကြီးကို မေးမယ်။
မှန်နန်းအပျိုတော်ကြီးတို့ ဘယ်သူ့ကို အားကိုးကြမလဲ။ အင်္ဂလိပ်ကို
အားကိုးကြမလား။ အင်္ဂလိပ်ဆိုတဲ့ လူမျိုးဟာ ကိုယ်ကျိုး ကိုယ့်စီးပွား
လောက်ကိုသာ ကြည့်တတ်တဲ့ လူမျိုး။ ကုန်သည် စိတ်လောက်သာ ရှိတဲ့
လူမျိုး။ ဒီလိုလူမျိုးကို မဟာမိတ်အဖြစ် အားကိုးလို့ မဖြစ်ပေဘူး။ အင်္ဂလိ
ပ်ဟာ ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားရဲ့ စေတနာတော်ကြီးမားပုံကို နားမ
လည်ဘူး။ ခုပဲကြည့်လေ အင်္ဂလိပ်တွေ မော်လတာကျွန်းက ရွှေ့ပေးပါ

လို့ ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားက တောင်းဆိုတာကို အင်္ဂလိပ်ဘုရင်က
ငြင်းလိုက်ပြီ မဟုတ်လား။ အင်္ဂလိပ်ဟာ မှန်နန်း အပျိုတော်ကြီးတို့ ရဲ့
ဆောင်ရွက်ချက်တွေ အပေါ်က သူ့အတွက် အမြတ်ထုတ်ဖို့ အကွက်
ကောင်းကို ချောင်းနေတာပဲ မဟုတ်လား။ နှစ်ပြည့် တစ်ပြည် မဟာမိတ်
အဖြစ်နဲ့ ဘိုနာပတ်ကို ခုခံတိုက်ဖို့ နဲ့ ပတ်သက်လို့ သံတော်ကြီး နိဗ္ဗိဒ္ဓိဆ
က်မ်ကို လွှတ်လိုက်တာလည်း ဘာများ အကျိုးထူးလို့ လဲ။ ဘာမှ အကျိုး
မထူးဘူး။ အင်္ဂလိပ်ဟာ ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားရဲ့ ပရဟိတ စေတ
နာတော်ကို နားမလည် ခဲ့ဘူး။ နားလည်း မလည်နိုင်ဘူး။
ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားဟာ ဘိုနာပတ်ရဲ့ ကျူးကျော်မှုကို ခုခံတိုက်ခို
က်တဲ့ နေရာမှာ ကိုယ်ကျိုးကြည့်မှုဆိုလည်း မြူမှုန်လောက်တောင် မရှိခဲ့
ဘူး။ သတ္တဝါ ဝေနေယျ အားလုံးကို ကောင်းစေလိုတဲ့ စေတနာသာ ရှိ
တော်မူတယ်။ လူ့လောကကြီးတစ်ခုလုံးကို ဘိုနာပတ်ရဲ့ ခြေဖဝါးအော
က်က ကယ်တင်လိုတဲ့ စေတနာသာ ရှိတော်မူတယ်။ ဒီလို စေတနာထား
ပါလျက်ကယ်နဲ့ အင်္ဂလိပ်က အကူအညီပေးမယ်လို့ ကတိတစ်လုံးများ
ပေးခဲ့ဖူးသလား။ ဘာမှ မပေးခဲ့ ဘူး။ ပေးတဲ့ မဖြစ်စလောက် ကတိက
လေးကိုလည်း မစောင့်စည်းခဲ့ဘူး။ ဒီအထဲမှာ စောင်ချမ်းပင်က မီးတကျို
ကျိုဆိုသလို ပရပ်ရှားကလည်း ရှိသေးတယ်။ ဟော အခုတော့ ဘိုနာပတ်
ဟာ ဘုန်းတန်ခိုး တေဇော် ကြီးပါပေတယ်။ ဥရောပတိုက်ကြီးဟာ ဘို
နာပတ်ရဲ့ ဘုန်းတန်ခိုးအာဏာကို တွန်းလှန်ခြင်း မပြုနိုင်တော့ဘူးလို့ ပ
ရပ်ရှားအစိုးရက ကြေညာလိုက်ပြီ မဟုတ်လား။ မှန်နန်း အပျိုတော်ကြီး
တို့ ကတော့ အင်္ဂလိပ်ကိုလည်း မယုံဘူး။ ဩစထရီးယားကိုလည်း မယုံ
ဘူး။ ပရပ်ရှားကိုလည်း မယုံဘူး။ အများ ပြောနေကြတဲ့ ပရပ်ရှားရဲ့
ကြားနေရေးဝါဒဆိုတာကလည်း စင်စစ်တော့ မှန်နန်းအပျိုတော် ကြီး
တို့ ကို ထောင်ထားတဲ့ ထောင်ချောက်ပဲ။ မှန်နန်းအပျိုတော်ကြီးတို့ က

တော့ ဘုရားသခင်နဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားကိုသာ ယုံတယ်။ ဘုန်းတော်ကြီးသော အလက်ဇန်းဒရားမင်းမြတ်ဟာ ဥရောပတိုက်ကို ကယ်တင်တော်မူလိမ့်မယ်"

မှန်နန်းအပျိုတော်ကြီးသည် စကားကို ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်ပြီးနောက် မိမိ၏ စကားပြော သွက်လက်ချက်ချာမှုကို သဘောကျ၍ ပြုံးလိုက်သည်။ ။ မင်းသားကြီး ဗာစီလီကလည်း ပြုံးလျက်ဖြင့်

"အမှန်ကတော့ ပရပ်ရှားဘုရင်ထံကို ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဝင်ဇင်ဂျီရီဒီကို သံတော်ကြီးအဖြစ် မလွှတ်ဘဲ မှန်နန်းအပျိုတော်ကြီးကို လွှတ်လိုက်ဖို့ ကောင်းသမျှ။ မှန်နန်းအပျိုတော်ကြီးကိုသာ လွှတ်လိုက်ရင်တော့ ပရပ်ရှားဘုရင်ကို အတင်းတိုက်သိမ်းပြီး ကျုပ်တို့ အနဲ့ အတူ စစ်ထဲဝင်လိုက်ဖို့ သဘောတူညီချက်ရအောင် လုပ်နိုင်ခဲ့မလား မသိဘူး။ အိမ်း၊ အပျိုတော်ကြီးကဖြင့် မြင်းကောင်း စိုင်းသလို စကားပြောလည်း ကောင်းပါပေတယ်။ သွက်လက်ချက်ချာပါပေတယ်။ ကဲ သနားသဖြင့် လက်ဖက်ရည်ကလေး တစ်ခွက်လောက်တော့ တိုက်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်ခင်ဗျ"

"ဪ ခဏ၊ ခဏ၊ စကားမစပ် ပြောလိုက်ရဦးမယ်။ ဒီနေ့ည မှန်နန်းအပျိုတော်ကြီးရဲ့ ဧည့်ခံသဘင်ပွဲကို အင်မတန် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတဲ့ လူနှစ်ယောက် လာလိမ့်မယ်။ တစ်ယောက် က ပြင်သစ်မြို့ စားလေး မော်တီမာတဲ့ ။ ပြင်သစ်မှူးမတ် ဆွေကြီးမျိုးကြီးထဲကလေ။ မြို့စားလေး မော်တီမာကတော့ နပိုလီယန်ကို ဆန့်ကျင်ပြီး နိုင်ငံခြားကို ထွက်ပြေးလာတဲ့ မှူးမျိုးမတ်နွယ်တွေထဲ မှာ အဓိပတိ တစ်ယောက်ပေပဲ ။ နောက်တစ်ယောက်ကတော့ ပြင်သစ်မဟာဒဏ်ဝန် မိုရီယိုတဲ့ ။ အဓိကရထင်ရှားတဲ့ အဘိဓမ္မာ ပညာရှင်တစ်ဦးပဲ။ ကိုယ်တော်ကြီး သိမလား

မဆိုနိုင်ဘူး။ ဘုန်းတော် ကြီးသော ဘုရားကိုယ်တိုင်က ရှေ့တော်မှောက် ခစားခွင့်ပြုခဲ့တယ်လေ။ ကိုယ်တော်ကြီး မကြားမိ ဘူး"

"အိမ်း၊ ဒီလို အကျော်ဇေယျ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေနဲ့ သိရတာ အတိုင်းထက် အလွန် ဝမ်းသာစရာ ပေပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်သိချင်တာ တစ်ခုရှိတယ် မှန်နန်းအပျိုတော်ကြီးရဲ့ "

မင်းသားကြီး ဗာစီလီသည် ထိုကိစ္စကို သိလို၍ သာ မှန်နန်းအပျို တော်ကြီး၏ ဧည့်ခံပွဲသဘင် သို့ လာရောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် မင်းသားကြီး ဗာစီလီသည် ယခုမှ အမှတ်ရလာသဖြင့် စကားကြုံ၍ မေးသည့်နှယ် အရေးမကြီးဟန် ပြုလျက်ရှိ၏။

"ရွှေနန်းရှင်မယ်တော်ဖုရားက အမတ်ကြီးဖွန်ကီကို ဗီယင်နာ သံရုံးတော်မှာ ပထမအတွင်း ဝန် ခန့်လိုတယ်လို့ သတင်းဖြစ်နေတယ်။ အဲဒါ ဟုတ်သလား။ အမတ်ကြီးကတော့ နုန့်နဲ့ လွန်းသဗျာ။ ဘယ်ဘက်က ကြည့်ကြည့် အားရစရာ မရှိဘူး"

မင်းသားကြီး ဗာစီလီသည် ထိုရာထူးကို ၎င်း၏ သားအတွက် ကြိုးစားလျက်ရှိ၏။ အခြားသူ များကလည်း အမတ်ကြီးအတွက် ရွှေနန်းရှင်မယ်တော်ဖုရားမှ တစ်ဆင့် ထိုရာထူးကို ရရှိရန် အသီး သီးကြိုးစားလျက် ရှိကြလေသည် ။ မင်းသားကြီးသည် ထိုကိစ္စကို စုံစမ်းရန်အတွက် ယနေ့ည ဧည့်ခံ ပွဲသဘင်သို့ လာရောက်ခြင်း ဖြစ်လေသည် ။

မှန်နန်း အပျိုတော်ကြီးသည် ရတ်တရက် ဖြေကြားခြင်း မပြုသေးဘဲ မျက်စိများကို ခေတ္တမျှ ပိတ်ထားလိုက်သည် ။ ဤအပြုအမူမှာ နန်းမတော် မိဖုရား၏ စိတ်အလိုဆန္ဒကို မည်သူမျှ ဝေဖန် ပြောဆိုပိုင်ခွင့်မရှိကြောင်း အမူအရာဖြင့် ညွှန်ပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်

"အမတ်ကြီး ဖွန်ကီကို ခန့်ဖို့ မယ်တော်ဖုရားကို ထောက်ခံသူက တော့ မယ်တော်ဖုရားရဲ့ ညီမတော် ကိုယ်တိုင်ပဲ"

မှန်နန်းအပျိုတော်ကြီးက မပြောချင်ပြောချင် အမူအရာမျိုးဖြင့် ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက် သည် ။ ရွှေနန်းရှင်မယ်တော်ဖုရား၏ အမည် ကို ရွတ်ဆိုရာ၌ မှန်နန်းအပျိုတော်ကြီး၏ မျက်နှာမှာ ရွှေ နန်းရှင် မယ် တော်ဖုရားအား များ စွာကြည်ညိုလေးစားကာ သစ္စာရှိလေဟန် ပေါက် သော မျက်နှာ ထားမျိုးဖြစ်လျက် မှန်နန်းအပျိုတော်ကြီးသည် ရွှေနန်းရှင် မယ်တော်ဖုရားနှင့် ပတ်သက်လာတိုင်း လည်း ဤဟန်ပန်မျိုးကို ဆောင်တတ်လေသည် ။

မင်းသားကြီး မာစီလီက ဘာကိုမျှ ထူးခြားအံ့ဩဟန် မပြဘဲ ခပ်မဆိတ်ပင် နေလိုက်သည် ။ သို့ရာတွင် မှန်နန်းအပျိုတော်ကြီး အင်နာပါဗလို နာရှာရားကား မိန်းမတို့ ၏ သင်္ခယုတ္တိဉာဏ်နှင့် နန်းတွင်းသူတို့ ၏ ပရိယာယ်တို့ ကို ပေါင်းစပ်ကာ ရွှေနန်းရှင်မယ်တော်ဖုရားကိုယ်တိုင် ထောက်ခံ ထားသူ အမတ်ကြီးတစ်ယောက်အား မထီလေးစား ပြောသည့်အလျောက် မင်းသားကြီး မာစီလီကို ချေပလိုသည့် အတွက်ကြောင့်တစ်ကြောင်း၊ တစ်ဖန်မင်းသားကြီး မာစီလီအား နှစ်သိမ့်အားပေးရန် အတွက်ကြောင့်တစ်ကြောင်း စကားဆက်လိုက်သည် ။

"ကဲ ကိုယ်တော်ကြီးတို့ အိမ်သားများကော ကျန်းခံသာကြရဲ့ မဟုတ်လား။ ကိုယ်တော်ကြီး ရဲ့ သမီးတော်ကို မြင်ရတဲ့ သူများကတော့ တစ်ခါတည်း စိတ်နှလုံးကို ရွှင်ပြုံးလန်းဆန်းသွားတော့ တာပဲ။ အင်း. . .သမီးတော်ကတော့ မြင်သူငေးလောက်အောင်ကို ချောပါပေတယ်"

မင်းသားကြီး မာစီလီက ကျေးဇူးတင် လေးစားကြောင်း ပြသည့်သဘောဖြင့် ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာညိတ်လိုက်၏။

"အပျိုတော်ကြီးကတော့"

မှန်နန်း အပျိုတော်ကြီးသည် စကားကို ဖြတ်ထားလိုက်ပြီးနောက် မင်းသားကြီး ဗာစီလီ၏ အပါးသို့ကပ်လာကာ တိုင်းရေးပြည်ရေးကိစ္စများကို အပြီးသတ်၍ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စများကို ရင်းနှီးစွာ ပြောဆိုရန် ဟူသော သဘောဖြင့် နှစ်လိုဖွယ် ပြုံးလိုက်ပြီးနောက်

"အပျိုတော်ကြီးကတော့ တစ်ခါတလေ စိတ်ကူးပေါက်မိတယ် သိလား။ လူတွေဟာ လောကီ သုခ လူ့ဘဝချမ်းသာတွေကို ရကြတဲ့ နေရာမှာ မညီမျှကြပါကလား။ သုခချမ်းသာမရှိတဲ့ လူကျတော့ ဘာမှ မရှိကြဘဲ ရှိပြီးသားလူကျတော့လည်း ရေများ ရာ မိုးရွာဆိုသလို ထပ်လို့ ထပ်လို့ သာ တိုးနေတော့ တာပဲ။ ကြည့်လေ ကံတရားများ ဘယ်လောက်မတရားသလဲဆိုရင် ကိုယ်တော်ကြီးတို့ များ တော့ သားသမီးရတနာက တစ်ယောက်မကဘူး၊ နှစ်ယောက်တောင်ပဲ။ ဒီအထဲမှာ ကိုယ်တော်ကြီးရဲ့ သားတော်အထွေးဆုံး အနာတိုလီတော့ မပါဘူး။ အဲသူကတော့ တစ်ဘာသာပဲ။ အပျိုတော်ကြီးက တော့ သူ့ကို သိပ်ယုံကြည်လို့ မရဘူး။ ကျန်တဲ့ နှစ်ယောက်ကတော့ဖြင့် တကယ့်ကို ချစ်စရာကောင်း တဲ့ ကလေးတွေပါပဲ။ ဒီကလေးနှစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်စရာကောင်းပုံကို အကဲဖြတ်တဲ့ နေရာမှာ ကိုယ်တော်ကြီးဟာ အခြားသူတွေထက် လျော့နည်းရင်တော့ ကိုယ်တော်ကြီးဟာ သားသမီးရတနာ နဲ့ မတန်လို့ သာ ဖြစ်ရမယ် ဟဲဟဲ"

မှန်နန်းအပျိုတော်ကြီးက ကြည်နူးစွာ ပြုံးရယ်ပြုံးလိုက်၏။

"ဒါတော့ ကိုယ့်အကြောင်းတရားနဲ့ ကိုယ်ပေါ့လေ။ ကျုပ်ကတော့ ဘယ်သူ့ ဘယ်သူကိုမှ ထူးပြီး ချစ်လှတယ်လည်း မဟုတ်ဘူး ။ မချစ်ဘူးလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလိုပြောလို့ မိဘမေတ္တာ ခေါင်းပါး လှချည်ရဲ့ ဆိုချင်

လည်း ဆိုကြပေတော့"

"ဒီလိုလဲ မပြောနဲ့ လေ။ တကယ်ပါ။ ကိုယ်တော်ကြီးကို အရေးကြီး တဲ့ စကားတစ်ခွန်း လောက် ပြောချင်လို့ ပါ။ ကိုယ်တော်ကြီးရဲ့ သား တော်အထွေးကိုတော့ မှန်နန်းအပျိုတော်ကြီး သိပ်ကြည့်လို့ မရဘူး။ ကို ယ့်အချင်းချင်းမို့ ပြောလိုက်ရဦးမယ် (မှန်နန်းအပျိုတော်ကြီးက စိတ်မချမ်း မြေ့သောအသွင်ကို ဆောင်လိုက်ပြီးနောက်) သူ့သတင်းတွေကတော့ ရွှေနန်းရှင် မယ်တော်ဖုရားရဲ့ ရွှေနားတော်အထိအောင် ပေါက်တာပဲ။ ရွှေနန်းရှင် မယ်တော်ဖုရားက ကိုယ်တော်ကြီးအတွက် စိတ်မကောင်း တောင် ဖြစ်တော်မူသေးတယ်"

မင်းသားကြီးသည် ဘာမျှမပြောဘဲ ငြိမ်နေ၏။
မှန်နန်းအပျိုတော်ကြီးကလည်း မင်းသား ကြီး၏ အဖြေကို နားစွင့်လျက် ရှိ၏။ မင်းသားကြီး ဗာစီလီမှာ ကား မျက်မှောင်ကုတ်လျက်ရှိနေ၏။

"ကျုပ် ဘာတတ်နိုင်မှာ လဲ အပျိုတော်ကြီး" မင်းသားကြီးက ပြောလိုက်သည် ။ "သင်းတို့ တစ်တွေ ပညာရေးအတွက် ကျုပ်ဟာ အဖေတစ်ယောက်အနေနဲ့ အတတ်နိုင်ဆုံး လုပ်ခဲ့ပြီးပြီ။ ဒါကို အပျိုတော်ကြီးလည်း သိသားပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုပဲလုပ်လုပ် သားနှစ်ယောက်စလုံး တစ်ယောက်မှ မကောင်းတာဘဲ လူရမ်းကားတွေချည်း ဖြစ်လာတယ်။ သားကြီး ဟစ်ပိုလီတီက အေးအေးကုပ်ကုပ် နဲ့ ရမ်းတယ်။ သားငယ် အနာတိုလီက ဆူဆူပူပူနဲ့ သောင်းကျန်းတယ်။ ဒါပဲ ကွာခြားတယ်"

မင်းသားကြီး ဗာစီလီက ပြောရင်း ဟန်ဆောင်ခြင်းမရှိဘဲ ပြုံး၍ ပြောလိုက်သည် ။ ဟန်ဆောင် ခြင်းမရှိ၊ ပကတိပြုံးလိုက်သော အပြုံးဖြစ်လေရာ ထိုအပြုံးသည် မင်းသားကြီး ဗာစီလီ၏ နှစ်လိုဖွယ် ကင်းမဲ့

သော ပကတိရုပ်သဏ္ဌာန်ကို ဘွားဘွားကြီး ဖွင့်လှစ်ပြလိုက်သကဲ့သို့ပင် ရှိတော့သည်။ ။

"အင်း၊ ကိုယ်တော်ကြီးလို အေးအေးနေတဲ့ ဖအေမျိုးမှာ ဘာလို့ များသားလူရမ်းကားတွေ မွေးလာသလဲ မသိဘူးနော်။ အေးလေ၊ အပျိုတော်ကြီးကတော့ သားသမီးမကောင်း မိဘခေါင်းမို့ ဝတ္တရားအတိုင်း ဖအေလုပ်သူကို ပြောပြရတာပါ"

မှန်နန်းအပျိုတော်ကြီးက ခပ်ညည်းညည်းပြောလိုက်သည်။ ။

"ကျုပ်တို့ ကတော့ ကျေးတော်မျိုး ကျွန်တော်မျိုးပါ အပျိုတော်ကြီး။ တိုးတိုးဖော် တိုင်ပင် စရာဆိုလို့ လည်း မှန်နန်းအပျိုတော်ကြီးတို့ လောက်ပဲ ရှိပါတယ်။ မှန်နန်းအပျိုတော်ကြီးကိုတော့ ခပ်ပြောင်ပြောင်ပဲ ဖွင့်ဝန်ခံ ရ တော့မှာပဲ။ အမှန်ကတော့ ကလေးတွေဟာ ကျုပ်ကို ဒုက္ခပေးနေကြတာပဲ။ ဒီကလေးတွေဟာ ကျုပ်ဘဝရဲ့ ပျက်စီးရာပျက်စီးကြောင်းတွေပဲ။ ဒီဒဏ်ကိုတော့ ခံရဦးမှာပဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း ဒီလိုပဲ ဖြေရတော့တာပဲ။ မတတ်နိုင်တော့ဘူး"

မင်းသားကြီး ဗာစီလီသည် နောက်ထပ် ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ ရက်စက်လှသော ကံကြမ္မာကို စိတ်ပျက်လက်လျှော့ ဟန်ပြလိုက်၏။ မှန်နန်းအပျိုတော်ကြီးကား တစ်စုံတစ်ရာကို တွေးနေဟန် ရှိလေ၏။

"ကိုယ်တော်ကြီးရဲ့ သားဆိုးသားမိုက် အနာတိုလီကို ထိမ်းမြားလက်ထပ်ပေးဖို့ ကော စိတ်မကူးဘူးလား"

မှန်နန်းအပျိုတော်ကြီးက မေးလိုက်၏။

"အပျိုကြီးများ အောင်သွယ်တော်လုပ်ပေးဖို့ သိပ်ဝါသနာပါကြတာပဲလို့ ပြောသံ ကြားဖူး တယ်။ မှန်နန်းအပျိုတော်ကြီးကတော့ ဒီကိစ္စမျိုးမှ

ဝါသနာပါလှတယ်လို့ မဟုတ်သေးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဖေနဲ့ သိပ်အဆင်မပြေတဲ့ သူငယ်မကလေးတစ်ယောက်တော့ ရှိတယ်။ သူငယ်မ ကလေး ကတော့ ကိုယ်တော်ကြီးတို့ ဆွေတော်မျိုးတော်ထဲကပဲ။ မင်းသမီး မေရီဘိုလကွန်စကားယားလေ"

မင်းသားကြီးဗာစီလီသည် လောကီကိစ္စများကို ကောင်းစွာ နားလည်သူပီပီ တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်လည်ဖြေကြားခြင်း မပြုဘဲ မှန်နန်းအပျိုတော်ကြီး၏ စကားကို အသိအမှတ်ပြုသည့်အနေဖြင့် ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညိတ်လျက် ရှိလေ၏။ နောက်ဆုံး မိမိ၏ စိတ်ကူးများကို အောင့်အည်းမထား နိုင်သည့် အခါကျတော့မှ

"အနာတိုလီကြောင့် တစ်နှစ်တစ်နှစ် ကုန်ရတဲ့ ငွေဟာ မနည်းဘူး မှန်နန်းအပျိုတော်ကြီး။ နှစ်စဉ် ငွေဒင်္ဂါး လေးသိန်းကုန်တယ်။ ဒီတော့"

မင်းသားကြီး ဗာစီလီသည် အတန်ကြာ ရပ်နေသည် ။

"ဒီအတိုင်းသာ နောက်ငါးနှစ်လောက် ဆက်သွားရင် ဘယ်လိုနေမလဲဆိုတာ မှန်နန်းအပျို တော်ကြီးသာ စဉ်းစားကြည့်ပေတော့။ အေးလေ အဖေဆိုတာ ဒီလိုဝဋ်ခံကြရစမြဲပဲမဟုတ်လား။ ဒါထက် နေစမ်းပါဦး၊ မှန်နန်းအပျိုတော်ကြီးပြောတဲ့ မင်းသမီးက ချမ်းသာရဲ့ လား"

"သူ့ခမည်းတော်ကြီးကတော့ သိပ်ချမ်းသာတာပဲ။ ချမ်းသာသလောက်လည်း စစ်စီတယ်။ ခုတော့ ခမည်းတော် မင်းသားကြီးကတော့ ကျေးတောစံအိမ်မှာ စံနေတော်မူတယ်လေ။ ကိုယ်တော် ကြီး သိမှာ ပါ။ မင်းသမီးရဲ့ ခမည်းတော်က အရင် နတ်ရွာစံကိုယ်တော်ကြီး လက်ထက်က တည်းက ကြည်းတပ်မတော်က အငြိမ်းစားယူသွားတဲ့ မင်းသားကြီး ဘိုလကွန်စကီလေ။ ‘ပရပ်ရှားဘုရင်’ လို့ လည်း ကျီစယ်ပြီး ခေါ်ကြတယ်။ ခမည်းတော်ကြီးက လည်လည်ဝယ်ဝယ်တော့ ရှိပါရဲ့ ။ ဒါပေမဲ့ လူက

တော့ လူထူးလူဆန်းကြီးပဲ။ ဒီအထဲ စကားပြောကလည်း ရှည်ပါဘိသနဲ့ ။ မင်းသမီးကလေး ခမျာ စိတ်ချမ်းသာရတယ်လို့ ကို မရှိရှာပါဘူး။ မင်းသမီးကလေးမှာ မောင်တစ်ယောက်ရှိတယ်။ ကိုယ်တော်ကြီးများ သိမလား မဆိုနိုင်ဘူး။ အဲဒီမောင်တော်က မင်းသမီးလေး လီဇာနဲ့ မကြာခင်ကမှ စုလျားရစ်ပတ် လက်ထပ်တော်မူခဲ့တယ်လေ။ ခုတော့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ကူတူဇော့ဗ်ရဲ့ ကိုယ်ရံတော်အဖြစ် အမှုထမ်းနေတယ်။ ဒီနေ့ည ဧည့်ခံပွဲကိုလည်း လာလိမ့်မယ်"

"ဒီမှာ မှန်နန်းအပျိုတော်ကြီး"

မင်းသားကြီး ဗာစီလီသည် မှန်နန်းအပျိုတော်ကြီး၏ လက်ကို ရုတ်တရက် ဆွဲကိုင်ချလိုက် ပြီးနောက် တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရကာ လက်ကို အောက်သို့ ဆွဲချလိုက်သည် ။

"ကျုပ်ဟာ မှန်နန်းအပျိုတော်ကြီးတို့ ရဲ့ သစ္စာရှိသော ငယ်ကျွန်ကြီးပါ။ ဒီတော့ ဒီကိစ္စကို မှန်နန်းအပျိုတော်ကြီးသာကြည့်ပြီး စီစဉ်ပေတော့ ။ ကျုပ်ကတော့ ဥစ္စာပစ္စည်းရှိပြီး မျိုးကောင်းဆွေ ကောင်းထဲကဆိုရင် ဘာမှ ကန့်ကွက်စရာမလိုပါဘူး"

မင်းသားကြီး ဗာစီလီသည် တည်ငြိမ်စွာဖြင့်ပင် မှန်နန်းအပျိုတော်ကြီး၏ လက်ကို ဆွဲယူ လိုက်ကာ လက်ခုံကို နမ်းရှုပ်လိုက်ပြီးနောက် ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်ရင်းက ကိုယ်ကြီးကို ယိမ်းထိုးလျက် အဝေးသို့ ငေးကြည့်နေလေ၏။

"ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဖြင့် မင်းသားကလေး အင်ဒရေဘိုလကွန်စကီရဲ့ ကြင်ရာတော်လီဇာကို ဒီနေ့ညနေပဲ အပျိုတော်ကြီး စကားထည့်လိုက်မယ်။ အားလုံးအဆင်ပြေလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်။ မှန်နန်းအပျိုတော်ကြီးက ကိုယ်တော်ကြီးတို့ အဆွေတော် မျိုးတော်ကိုယ်စားပေါ့။ အောင်သွယ်

တော် ကြီး အလုပ်ကို အစမ်းစာမေးပွဲ ဝင်ကြည့်ရသေးတာပဲ ဟဲ့ဟဲ့"
